

Glasnik MIRA

Godište II. • Broj 5 • Međugorje • Svibanj 2007.
Cijena 2,5 KM / 10 Kn

**Draga djeco!
I danas vas ponovno
pozivam na obraćenje.
Otvorite svoja srca.
Ovo je milosno vrijeme
dok sam s vama,
iskoristite ga. Recite:
"Ovo je vrijeme za
moju dušu". Ja sam
s vama i ljubim vas
neizmjernom ljubavlju.**

**Hvala vam što ste
se odazvali momu
pozivu."**

(25. travnja 2007.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Medugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Medugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplate iz Bosne i Hercegovine u KM:

Poštanskom uplatnicom ili na žiro-račun:
3381202201145352
UniCredit Zagrebačka banka BH

**Uplate iz svih stranih zemalja
(u svim valutama osim HRK):**

Unicredit Zagrebačka banka BH
S.W.I.F.T. ZABA BA 22
Konto: 48-06-02810-2

Uplate iz Republike Hrvatske (kune i euri):

HVB Splitska banka d.d.
Br. računa: 30000519000
S.W.I.F.T. BACXHR22
IBAN: HR17 2330 0035 1002 0168 2
Prilikom uplate popuniti **Nalog 14**
Ili poštanskom uplatnicom

Cijena pojedinog primjeraka:

2,5 KM/10KN
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 KN;
Zemlje EU: 30 Eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 40 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret Pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

USKRSLI U DUHU NAZOČAN I DJELATAN

Teško je, gotovo nemoguće govoriti o tuđim vjerskim iskustvima, zapravo o bilo kakvim iskustvima koja se tiču drugih. Mi redovito čitamo ili slušamo Božju riječ, slušamo izvještaje stare dvije ili tri tisuće godina i onda pokušavamo tumačiti tuđe doživljaje, tuđa iskustva, nemajući ni njihova zapažanja, ni osjećaje ili dojmove, njihovo mišljenje, pogotovo ni izdaleka njihova iskustva.

fra Tomislav Pervan

Neiskustveno govorenje o iskustvi-
ma drugih uvijek sa sobom nosi
opasnost prikraćivanja, ispušta-
nja iz zrenika bitnoga, iskrivljivanja onoga
što je za nekoga bilo od sudbinske važno-
sti. Što, primjerice, reći o mističnim isku-
stvima pojedinaca? Oni govore, pokušava-
ju izreći Neizrecivo, ljudskim nedostatnim
rječnikom. Tako je i s biblijskim izvještaji-
ma, napose onima o susretu pojedinaca s
Isusom Kristom. Sve su to mistična isku-
stva do kojih se mi ne možemo vinuti, a
kad ih tumačimo, u opasnosti smo krivot-
tvoriti ih, prikazivati subjektivnim rječni-
kom i zrenikom.

Na taj se način često postupa u suvre-
menom pristupu biblijskim spisima, kad
se kuša čitati ih kao čisto povijesne spise
te svjedočanstva neke davno minule povi-

jesti, a ne kao živu Božju riječ te kao isku-
stvo posve određenih pojedinaca kojima je
Isus Krist bio upravo sve - u životu i smr-
ti. Sabor jasno veli kako je "Krist *nazočan* u
svojoj riječi, jer on sam govori kad se u Cr-
kvi *čitaju* Sveti spisi". Kad se Pismo čita u
bogoslужju, onda tu nije riječ o bilo kakvoj
lektiri ili čitanju, nego o čitanju u kome se
uspostavlja svojevrsna dinamika govornik-
slušatelj, gdje Krist sam govori i tuma-
či, kao u Emausu.

Poglavito se čini pogrješka kod tumače-
nja iskustava i doživljaja kad se pokušava
opisati ili prikazati iskustva i doživljaje Isu-
sovih učenika za Isusova javnog djelova-
nja, potom za onoga sudbonosnog tjedna
kad je Isus uhićen, osuđen, razapet, umro,
ali i uskrsnuo te se svojim ukazao. Kako
opisati te događaje, kako govoriti o njihovi-

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

**OVO JE
MILOSN
VRIJEME DOK
SAM S VAMA**
fra Ljubo Kurtović

**OVDJE
JE RIJEČ
O ŠKOLI**
fra Slavko Barbarić

**BLAGODAT
BOGA
SVEVIŠNJEG**
s. Lidija Glavaš

**CRTEŽ IZ DJE-
TINJSTVA ODRE-
DIO JE MOJ SA-
DAŠNJI RAD**
Anto Mamuša

**MEĐUGORJE
JE DOBIL
VELIKI DAR**
biskup
Domenico Pecile

**POBOŽNOST
BOŽANSKOM
MILOSRĐU**
fra Petar Vlašić

» vim iskustvima i osjećajima, ako osobno nemamo nikakvih osobnih iskustava u vjeri, nikakvih dodira s Gospodinom, ako nam je vjera tek nekakva površna ili površinska, površni dodir koji nije zašao u krv, srce i pod kožu, iskustvo koje ne boli, ne peče, ne zahvaća, kojim čovjek nije prožaren. Prateći danomice u našem bogoslužju iza Uskrsa izvještaje Djela apostolskih susrećemo se s nepobitnom činjenicom kako je rana Crkva bila pod izravnim vodstvom Duha Svetoga, ali i s činjenicom otvorenosti apostola i prvih vjernika toj od Isusa obećanoj zbiljnosti. Oni su se dali voditi, a njihova je riječ bila praćena snagom i znamenjima, na svakom koraku.

Sve silno, veliko, uzbuđljivo i novo dolazi od Isusove osobe

Danas se pokušava u teološkim radionicama ili na seminarima rekonstruirati to rano razdoblje Crkve, u pravilu tako što se umanjuje značenje Isusove osobe, a odlučna se važnost pridaje upravo apostolima te organizacijskom ustroju u samim početcima. Međutim, sve to pada u vodu pred golim činjenicama koje su bjelodano zajamčene već u spisima Novoga zavjeta. Sve naše promišljanje mora doprijeti do čistoga izvora samih početaka, do onoga što se dogodilo učenicima u susretu s Isusom Kristom, već ovdje na zemlji, dok je s njima (op)hodio po vrljetima Galileje, uz Genezaretsko jezero ("Božje oko") te za sudbonosnih dana u Jeruzalemu.

Božanski pridjevci Isusu kao Božjem Sinu, Mesiji, Sinu čovječjemu, Putu, Istini, Životu, Trsu, Dobrom Pastiru - sve je to proisteklo ili iz samih Isusovih usta ili pak iz promišljanja Isusova lika te slike koju je Isus ostavio u svojim urezanu, ne crnilom ni dlijetom, nego u razgorjelim srcima. Jer Isus je na svakom koraku daleko više od Mojsija, Jone, Salomona, on je Gospodar Zakona, subote, već na zemlji traži za sebe ono što traži u Starom zavjetu sam Bog od svoga naroda i pred svojim narodom. Isus je zbog toga što se priznao Sinom Božjim otišao u smrt. A za svoje iskustveno uvjerenje dali su odreda svi apostoli svoje živote, mučenički!

Ono krajnje uzbuđljivo, fascinantno, dramatično, snažno, nenadmašivo, veliko nalazi se na samome početku, u Isusovoj osobi, a ne u Isusovim učenicima koji bi - kako neki tvrde - tek nakon katastrofe Velikoga petka stvorili nešto što danas imamo kao Kristovu Crkvu. Rana Crkva morala je

tek postupno spoznavati veličinu Isusova lika, ulaziti u tajnu te osobe, re-flektirajući, pre-lamajući, promišljajući, sjećajući se onoga što je Isus za života činio i učio, iščitavajući to u novom svjetlu, obasjani Duhom Svetim. Duh Sveti ih je postupno uvođio u puninu istine i tajnu Isusov lika. Nije anonimna zajednica vjernika bila ono inicijalno paljenje u početcima ni tvorac Crkve. Ne, nego silno, veliko, uzbuđljivo, novo dolazi od same Isusove osobe. I to se onda razvija u zajednici vjernika. Zajednica ne stvara, nego samo preuzima i predaje, prenosi s naraštaja na naraštaj, do dana da-

oskim izvještima nude apostoli za cijeloga svoga suživota s Isusom, poglavito pak u Jeruzalemu. Na drugoj pak strani imamo čudesnu, nepobitnu i nezaobilazivu ulogu nekih žena koje se spominju u evanđeljima. Da je netko htio uljepšati i rekonstruirati tu povijest, ne bi isticao u onoj mjeri sramotne uloge jednoga Jude, Petra i svih ostalih iz Isusove družine, jer to bijaše sramna povijest vlastitoga straha, bijega, izdaje, zataje, nijekanja - što je ostalo zauvijek zabilježeno u novozavjetnim spisima. Tomu nasuprot imamo svjedočanstvo žena i njihovo ponašanje spram Isusa. Trebamo ima-

našnjega snagu početaka, silu Duha Svetoga, silu izvora. Zapravo, zajednica vjernika - Crkva - ne bi se bila niti oblikovala, ne bi zaživjela, da nešto izvanredno nije prethodilo njezinu nastanku i povijesnome utemeljenju.

Čudesna uloga žena

Jedan od najsigurnijih znakova za autentičnost i iskrenost evanđeoskih izvještaja te povijesnu vjerodostojnost tih izvješća jest bijedna i žalosna slika koju u svim evanđe-

ti na umu kakvu su neznatnu ulogu imale u to doba žene. Bile su bez prava glasa, nisu mogle biti vjerodostojni svjedoci na sudu, nitko ih nije uzimao ozbiljno. Možda upravo stoga ni Pavao u svome svjedočanstvu o Isusovu uskrsnuću te ukazanjima nigdje ne navodi nijednu ženu kao svjedoka uskrsnuća. Tko bi njima prepustio glavnu ulogu primjerice na Golgoti ili u uskrsno jutro, kako su one prve vidjele Uskrsloga, kad to ne bi bila povijesna činjenica? One su bile posljednje na Kalvariji, ali i prve na Uskrs!

Nisu se one otimala za prva mjesta, *Isusu zdesna i slijeva*, za karijeru, za položaje. Slijedile su ga iz ljubavi i zahvalnosti, njima nije bilo obećano *dvanaest prijestolja*, nego su *Isusu služile svojim srcima i dobrima*. One su u sebe prihvatile duh Radosne vijesti, kao Isusova Majka, slijedile su svoje srce, ne razum. To je silna poruka za nas danas. Dok se naš svijet neprestano zagrijava, dotle se srca hlade i kamene, ljudi zapadaju u međusobnim odnosima u ledeno doba. Stručnjaci se trude stvoriti kompjuter koji *misli*, uspijevaju postići stanovite rezultate, dok nitko ne stvara kompjuter

nove mogućnosti spoznaja na bilo kojemu polju ljudskoga djelovanja, tome je zajamčena moć, vlast, vojna nadmoć u naoružanju te je time *gospodar svijeta*. Kao primjeri može poslužiti Microsoft ili slični kompjuterski giganti danas, dok je istodobno ljubav zanemarena. Ljubav uvijek služi, od majke koja rađa i ljubi svoje dijete, služi mu, do one misionarke koja se zaputila u najdublju džunglu pomoći nevoljnicima u potrebi. Nije bitan kvocijent inteligencije za održavanje ovoga svijeta, nego kvocijent ljubavi, kvocijent srca! Tko pak o tome vodi računa? Jedino ljubav otkuplju-

U Bibliji ćemo susresti toliko puta Božji nalog pojedincima: *Ustani, kreni, idi, zaputi se!* Vrijedi to sve tamo od prvoga biblijskoga povijesnog lika Abrahama pa do Isusova naloga učenicima. *Ustani, kreni, idi* jest prva riječ upućena Abrahamu, ali je to i prva riječ što ju je uputio Uskrsli ženama na grobu, a ne apostolima! Jedan jedini put u Bibliji nalog ženama, možda od svih najbitniji! One trebaju navijestiti zbilju uskrsnuća prestrašenim učenicima! One su učiteljice učitelja, apostola, Isusovom riječju i nalogom ovjerovljene veleposlanice.

Ostalo je to tako do danas u Crkvi. Nije nam omogućeno proniknuti u dubinu njihova iskustva Isusove osobe, njihove ljubavi, predanosti, suosjećanja. Ali će se - dokle god se bude naviještala Radosna vijest svijetu - ljudi sjećati onoga što su mu učinile osobe koje su jedine imale za Isusa srca, ljubavi i sućuti.

I Međugorje je plod i dar Duha Svetoga Crkvi preko Marije

Isto se ponavlja i u međugorskom slučaju. Od šestero vidjelaca četvero njih bijahu djevojke, danas odrasle žene i majke, svjedoci. Ne možemo dovidjeti dubinu iskustva u njihovim srcima. Nije nam dano zaviriti u njihova srca, nutrinu, dušu, iskustvo, njihove ekstaze - sve je to krajnje subjektivno, za nas nedohvatljivo -, ali vidimo odraz njihova svjedočenja u cijeloj Katoličkoj Crkvi. Novi zamah, proljetno buđenje vjere u srcima, toliki zahvaćenici i obraćenici, toliki dirnuti u dubinama duše milošću Uskrsloga i Živoga, u snazi Duha Svetoga. Toliki su mrtvaci - duhovni i fizički - oživjeli, toliki ozdravili, toliki pronašli ponovno put do Boga i sebe. Novi Duhovi!

Nikada se ne smije ispustiti iz vidika kako se u Crkvi nakon Uskrsa i Duhova sve događa i odvija snagom Duha Svetoga. Snaga Duha Svetoga osposobila je apostole za svjedočenje koje nije vezano više uz prostor ni vrijeme. Duh Sveti ozbiljuje Božje kraljevstvo o kome je Isus govorio, po Duhu Isus Krist postaje *živodajni djelatelj Duha* (usp. 1Kor 15,45). I Međugorje je plod i dar Duha Svetoga Crkvi preko Marije! Ono je samo ponovno iščitavanje svega onoga što je zabilježeno u samim početcima Radosne vijesti. Duh Sveti dokida zemljopisne i vremenske odmake i udaljenosti. Svi postajemo dionicima iste uskrsne milosti koja se izliva na cijeli svijet snagom Uskrsloga u Duhu Svetome.

koji *ljubi*, koji je dirnut sućuti, smilovanjem, ljubavlju.

Jedino ljubav otkupljuje i spašava

Čovjekova sreća i nesreća nije u znanju i neznanju, većim ili manjim intelektualnim dometima ni spoznajama, nego u tome, je li ljubljen, prihvaćen, je li ozbiljio u sebi sliku Boga *koji je ljubav*. Nikakvo čudo što ljudi teže za više znanja, tko će dobiti *Nobela* za ovo ili ono područje znanosti, jer znanje je moć. Tko ima znanje, tko otkriva

Danas se pokušava u teološkim radionicama ili na seminarima rekonstruirati to rano razdoblje Crkve, u pravilu tako što se umanjuje značenje Isusove osobe, a odlučna se važnost pridaje upravo apostolima te organizacijskom ustroju u samim početcima. Međutim, sve to pada u vodu pred golim činjenicama koje su bjelodano zajamčene već u spisima Novoga zavjeta. Sve naše promišljanje mora doprijeti do čistoga izvora samih početaka, do onoga što se dogodilo učenicima u susretu s Isusom Kristom, već ovdje na zemlji, dok je s njima (op)hodio po vrljetima Galileje, uz Genezaretsko jezero ("Božje oko") te za sudbonosnih dana u Jeruzalemu.

je i spašava, dok znanost te žudnja za znanjem mogu voditi samo u prokletstvo!

To je zaključak svih koji misle kako je na početku bilo *faustovsko* djelo, čin, a ne ljubav. To je ujedno i završna misao jednoga suvremenog redatelja koji prikiva na pod knjižnice sve vrijedne knjige te izriče znakovitu misao: "Sve knjige na ovome svijetu nisu vrijedne jednoga milovanja, poljupca." To je samo ponavljanje Pavlove misli kako jedino ljubav izgrađuje, ili Papine, koji kaže da je bez ljubavi čovjek iznutra mračan!

OVO JE MILOSNO VRIJEME DOK SAM S VAMA

fra Ljubo Kurtović

Djevica Marija, Kraljica Mira, i danas nas preko svoje poruke poziva na obraćenje. To je najvažnija Gospina poruka koja odjekuje u ovome mjestu. To je odjek Isusovih riječi iz Evanđelja. Gospa nam ništa drugo i ne želi reći nego ono što nam je Isus govorio. Ne dolazi nas učiti neku novu nauku. Gospa nas samo želi probuditi kako bismo Isusa i njegovu riječ uzeli ozbiljno i vršili je u svom životu.

Gospina prisutnost, ukazanja i poruke koje nam danas, u našem vremenu upućuje jesu milost koju Bog daruje današnjem čovječanstvu. U životu nam se, prečesto, događa da nešto znamo cijeliti tek kad to izgubimo. Najčešće spominjani primjer je zdravlje - znademo ga cijeliti tek kad ga izgubimo, kad obolimo. Gospa ne želi da ostanemo žalosni i izgubljeni što nismo iskoristili ovo darovano milosno vrijeme.

Vrijeme je znak Božje strpljivosti

Vrijeme pripada Bogu. On vrijeme drži u svojim rukama i dijeli nam ga. Kad bismo se zapitali: *Otkuda mi moje vrijeme - sati, dani i godine moga života?*, odgovor bi zacijelo glasio: *To mi je jednostavno darovano.* Bog nam daruje vrijeme našega života i jednom će nas upitati što smo učinili s tim skupocjenim darom, jesmo li ga ispravno koristili! Vrijeme je znak Božje strpljivosti, ono je utjelovljena Božja strpljivost. Ako nam Bog daje živjeti, onda je to zato što nam svakog trenutka želi dati mogućnost obratiti se, „okrenuti se“ od sumnje i ispraznog mozganja, ranjenog sjećanja i zaokupljenosti samima sobom.

Čovjek sam određuje hoće li njegova prošlost biti težki teret koji vuče sa sobom i koji ga usmjeruje na prisilno djelovanje, ili će ta prošlost biti bogatstvo. Ono što se dogodilo u našem dosadašnjem životu nije sazdan od granita. To je tijesto koje možemo mijesiti i neprestano mu davati nove oblike. Temeljni uvjet da uzmognemo otkupiti vrijeme jest sposobnost opraštanja i primanja oprostjenja. U zagrljaju prošlosti, u prvom redu, drže nas naši osjećaji krivnje.

Tvoji te osjećaji pritišću i, uvjeren si, ništa se ne može učiniti. Ipak, nešto se može učiniti. U mjeri u kojoj se radi o pravom grijehu, može ga se staviti pred lice milosrdnog Boga. Čim se nešto nađe pred Božjim licem, izloženo je zračenju Njegove ljubavi,

prima u se svjetlo i samo postaje svjetlo. Nema toga grijeha koji se može suprotstaviti Božjoj opraštajućoj ljubavi. Kakvo je to oslobođenje kad se netko u svojoj nutрини odvaži učiniti skok u povjerenje da Bog uistinu oprašta i da se čovjek smije i može riješiti svojih osjećaja krivnje! Tko je to iskustio, istinski može svjedočiti o kakvom se novom stvaranju radi!

Bog nas traži i zove

Bog nam neprestano dolazi ususret. On nam ne dolazi samo za Božić, Uskrs ili u Misi, nego svakog trenutka. On nas traži i zove. To na poseban način čini po Gospinim ukazanjima, pozivima i porukama. Ne tražimo mi Boga, nego on prvi traži nas. Ne približava se čovjek Božjem kraljevstvu, nego je obratno, „približilo se kraljevstvo Božje“ (Mk 1, 15). A u molitvi Očenaša ne kažemo „dolazimo u tvoje kraljevstvo“, nego „dođi kraljevstvo tvoje“.

U pričama, pa i u onim izmišljenim, krije se nevidljiva duhovna stvarnost koja određuje naš život. Tako jedna priča govori kako je sotona u podzemlju ustrojio svoju vojsku koju je nazvao demonima. Tom prigodom svojim podanicima, demonima, sotona prozbori: „Neprijatelju našem, Bogu, ne možemo ništa, ali one koji vrše Njegove zapovijedi možemo zavarati i pridobiti za nas tako da im više ne raste ljubav za Isusom Kristom, da nemaju kontakt s Njime, odnosno razgovor - molitvu. Ako ih u tome uspijemo zvesti i zavarati, pridobit ćemo ih za sebe. Ako ih pridobijemo, imat ćemo i vlast nad njima jer sve dok se oni mole, mi smo u opasnosti. Dakle, pustite ih ći u crkvu, pustite ih činiti sve po njihovim običajima, ali *ukradite im vrijeme.* Vrijeme za razgovor s Bogom, odnosno molitvu. Tako glasi naredba moja, vama vojnici podzemlja. Dakle, krenite i zavarajte ih!!!“ „Ali kako to učiniti?“ - *pitaju demoni.* Sotona odgovori: „Opteretite ih svaki dan s beskorisnim i beznačaj-

nim sitnicama, zavladajte njihovim mislima i izmislite uvijek nešto novo. Usmjeravajte ih tako da imaju mnogo izdataka, da troše što više, da dižu nove i nove kredite; žene nagovorite da žive za svoj posao jer će tako biti u okruženju poslovnih ljudi, a manje sa svojom djecom. Muževe im nagovorite da rade sedam dana tjedno, svaki dan 10-12 sati i tako će biti umorni i ne će imati vremena za molitvu i obitelj. Na taj način ćemo im osigurati isprazan život. Pod svaku cijenu držite ih podalje od djece jer tako će im se konačno obitelj raspasti. A kad im se obitelj raspadne, ne će imati dom koji im znači sigurnost. Glave im napunite da ne čuju

blagi glas Duha Svetog. Naučite ih slušati glazbu dok jure svojim automobilima, da im misli lutaju i postanu nepažljivi. Radio, televizore, računare i mobitele rasporedite da su im uvijek u neposrednoj blizini, da im odvlače pozornost od svojih bližnjih. Pazite da gdje god zalaze - u prodavaonice, restorane, diskoteke, kafiće, kazališta, po danu ili po noći, nikad ne čuju kršćansku glazbu jer bi je mogli nesvjesno zapjevušiti. Tako ćemo zatrovati njihove misli i prekinuti kontakt s Isusom Kristom i njihovo zajedništvo. Preplavite ih časopisima, čak i stol gdje objeđuju napunite tiskom, svaki sat im plasirajte nove i nove vijesti o ubojstvima, pljačkama i zrakoplovnim nesrećama, ratovima, pobačajima, eutanaziji, samoubojstvima, enormnim svotama novca od preprodaje droge. Obljepite im ulice reklamama, poštanske sandučice zatrpajte reklamnim ponudama besplatnih proizvoda. Na naslovnim stranama novina neka budu što ljepše i ljepše golišave djevojke. Muževima će privući pažnju te im njihove žene ne će više biti privlačne. To doprinosi raspadanju njihovih obitelji. U slobodno im vrijeme opteretite misli da se na posao vraćaju umorni, da nemaju vremena izaći u prirodu i diviti se tom veličanstvenom Božjem djelu. Šaljite ih u kafiće, diskoteke, zabavne parkove, kina, koncerte, jer nam je cilj da budu ZAUZETI, ZAUZETI, ZAUZETI... Vrijeme za obitelj i Boga ne smiju imati. Ne dopustite im da razgovaraju s Bogom. Dok razgovaraju, opteretite ih ispraznim govorima i lažima, neka se hvale, da bi kasnije imali grižnju savjesti. Najvažnije da ih držite podalje od molitve, da nemaju vremena zahvaljivati Bogu. Neka stalno imaju osjećaj zauzetosti i prenatrpanosti da im na pamet ne bi pala evangelizacija jer bi mogli pridobiti neku novu dušu za Boga. Usadite im u srce ponos, sebičnost, oholost, proždrljivost, inat, bahatost da se ne bi ponizili i zatražili od čovjeka i Boga oprost i novu snagu sile Duha Svetoga. Tako će biti prisiljeni živjeti od svoje vlastite snage. Poradi svojih poslovnih ciljeva i ideala bit će spremni žrtvovati svoje zdravlje, čak i svoje obitelji. Vjerujte, ovaj će plan uspjeti.“ Govor je završen, a demoni su brže-bolje krenuli po svijetu izvršiti dobivenu zadaću - omesti kršćane i obmanuti ih da cijeli život provedu jureći amo- tamo.

Marija nam dolazi kao majka

Živimo u vremenu koje nam je darovano i koje teče i nosi nas. Zato je vrijeme dragocjenost koju trebamo nečim ispuniti. Vrijeme može biti prazno i ispunjeno. Dan i vrijeme koje živiš možeš promašiti lutanjima,

gubljenjem vremena u površnostima, zabavama nakon kojih ostaje praznina. Čime ispuniš svoje vrijeme, takva će biti tvoja budućnost. Vrijeme je poput posude koja ti se nudi. Ako u tu posudu staviš neko dobro djelo, molitvu koja te oslobodila od straha ili depresije tada će tvoje vrijeme biti ispunjeno dobrotom i svjetlom i tada je tvoja budućnost sigurna. Bog želi da je naš život ispunjeno vrijeme, nađeno vrijeme, smisleno vrijeme. Svaki dan bez ljubavi i prisutnosti Božje izgubljeno je vrijeme, pa makar mi dobili ne znam što. Svaki dan osobno susretati Isusa, moliti se Isusu, ulaziti u njegovo milosrđe, znači imati ispunjen dan. Svaki dan kojeg smo dobili od Boga, svaki dan u kojem možemo računati na Njegovu dobrotu, svaki dan koji počnemo u Njegovo ime, svaki dan kojeg na kraju vratimo u Božje ruke, ispunjeno je vrijeme. Iznad puno toga što započnemo kao nekakvo strašilo stoji samo jedna riječ: uzalud! Zbog toga svoje vrijeme trebamo koristiti tako da ga živimo s Bogom. Pa i kad negdje i zakažemo, pogriješimo, tu je Njegova ljubav.

Pogrješno je u životu okretati se unatrag i vezati se na ono što je bilo loše ili negativno. Mnogi prožive život razmišljajući o prošlosti i opterećeni strahom od budućnosti, pa nikada ne žive danas. Danas možeš odlučiti učiniti nešto dobro sebi i svojoj duši. Danas možeš početi odvažno moliti, vjerovati i prepustiti Bogu svoj dan i svoj život. Danas možeš početi posao koji si odgađao ili obvezu koja te čekala a bojao si se dovršiti je. Danas možeš pogledati u svoje srce i prepoznati u njemu najdublju čežnju za Bogom. Danas možeš obogatiti svoj dan i vrijeme koje živiš. Na ovoj zemlji živimo samo jednom, kao na pozornici. Ovaj dan ti je samo jednom darovan. On se više ne će vratiti. Ono što propustiš učiniti ne možeš vratiti. Za vječnost se odlučujemo danas, ne poslije smrti. Ako se danas odlučimo za Boga, za pravdu, istinu i dobrotu onda ćemo to u vječnosti uživati. Vrijeme je dar u kojem možemo rasti do punine koju nam je Bog namijenio.

Naša nebeska Majka Marija želi da susretujemo i upoznamo njezina Sina Isusa koji nam jedini daruje istinski mir i radost. Majka Marija je proživjela svoj život na ovoj zemlji i do kraja ostala vjerna Bogu. Ona je samo čovjek kao i mi, ali je tako visoko dospjela i želi da i mi budemo tamo gdje je ona. Ona je imala srce za Boga i čovjeka. Ona ne miruje i ne može mirovati, nego nas zove i odaziva se na naš vapaj, zagovara nas pred Ocem nebeskim. Ona nam dolazi kao majka i prijateljica, povija nam rane i vodi nas svome Sinu.

MEĐUGORJE JE DOBILLO VELIKI DAR

Biskup Domenico Pecile, vikar Bazilike sv. Ivana Lateranskog u Rimu tri je puta hodočastio Kraljici Mira. S njime smo razgovarali za njegova trećeg posjeta, tijekom prošlogodišnjeg Molitvenog festivala mladih.

Razgovarali Huanita Dragičević i vlč. Luigi Benedictis

Preuzvišeni, recite nam nekoliko riječi o sebi i svome sadašnjem pastoralnom djelovanju.

Do umirovljenja sam bio biskup u biskupiji Latina. Božja providnost me po umirovljenju uputila u Rim, u Lateransku baziliku, na mjesto vikara, pomoćnika kardinala Ruinia. Tu i sada djelujem kao biskup.

Kada ste prvi put čuli za ukazanja u Međugorju?

O Međugorju sam čuo čim su Gospina ukazanja počela. Vijest me odmah zainteresirala. Puno sam slušao o Međugorju i razmišljao o tim događanjima s pozitivne točke motrišta, za razliku od nekih drugih. Općenito, kad se radi o ovakvim i sličnim događajima, moj je stav oduvijek bio - poći na mjesto događaja i osobno vidjeti i promotriti. Volim iz prve ruke vidjeti o čemu se radi, a ne da mi netko drugi prepričava stvari. Tako sam, nekoliko godina nakon početka ukazanja, koncem osamdesetih, u Međugorje došao skupa s druge dvije osobe. Dobro se sjećam tog svog prvog dolaska.

Samo sam se međugorskom župniku predstavio kao biskup. Misu sam suslavio s drugim svećenicima, kao jedan od njih. Taj prvi posjet mi je ostao duboko u srcu, pogotovu što tada stvari ovdje nisu bile kao sada, kad se sve poprilično promijenilo. Nešto u meni je govorilo da je nemoguće da događanja u Međugorju nisu istinita.

Što vas je potaknulo na hodočašće Kraljici Mira?

Motiv moga prvog dolaska bio je taj što sam uvijek mislio da je u povijesti Crkve, napose, da tako kažem, u ovo drugo vrijeme, Gospa puno puta intervenirala stoga što ona ljubi čovječanstvo i stoga što je sam Bog šalje. Razmišljajući o Gospi koja nam dolazi u raznim trenucima povijesti Crkve kako bi nas podsjetila na Božju ljubav, ovdje sam, posebice tijekom mog drugog posjeta Međugorju prije dvije godine, duboko u sebi osjetio upravo to - BOŽJU LJUBAV! **Kad kažemo da se Gospa ukazuje, to je istina, ali nikada ne smijemo zaboraviti da je Bog taj koji ju šalje jer Bog ljubi čovječanstvo.** Isus Krist je taj koji šalje Gospu. Isus, njezin Sin, koji je i umro za nas, došao je navijestiti čovječanstvu ljubav Božju. Bog šalje Gospu jer Bog ljubi čovječanstvo. Bog ljubi čovječanstvo i u ovome trenutku, u našoj ovovremenoj stvarnosti.

Razmišljam ovako: Bog je ljubav. On nije potrošio svoju maštu i ostao bez nje. On nas nastavlja i dalje ljubiti pa nam šalje Blaženu Djevicu Mariju. Mogu reći i da katkad poželim kazati: *Gospodine, dođi nam i Ti malo!* No, On nam šalje Gospu. Neka smo i mi sami otvoreniji i spremniji nju prihvatiti. Osjećamo se manje dalekima jer ona je i naša sestra, a ne samo naša Majka. Eto, to su moja razmišljanja, napose glede, valja reći, velikog događaja Gospina dolaska u Međugorju.

Nakon svoga prvog dolaska u Međugorje uvijek sam želio ponovno doći. I imao

sam sreću vratiti se prije dvije godine, a evo i sada.

Preuzvišeni, kako biste opisali Međugorje?

Na Međugorje gledam kao na mjesto koje je dobilo veliki dar. Na koncu konca, Gospa ovdje dolazi kao što je već dolazila na mnoga druga mjesta i možda će u budućnosti dolaziti i na još neka druga mjesta. Nije to tako čudno ni strano da se Gospa ukazuje. Ona se uvijek ukazuje i dolazi kako bi nam pomogla da se vratimo Bogu. I ovaj put ovdje u Međugorju Gospa dolazi na vrlo snažan način, velik način, na način drugačiji od svih dosadašnjih svojih dolazaka.

Kako je Međugorje utjecalo na vas kao biskupa?

Kao prvo, ovdje ne možemo ne vidjeti Gospodina Boga. Ne možemo! Ako me je Bog pozvao na svećeničku i na biskupsku službu, u srcu osjećam obvezu i odgovornost ne samo zbog sebe samoga već i zbog svojih vjernika. Doći ovdje moliti se Gospi, osjećati njezinu nazočnost, nije jednostavno samo zbog toga što osjećam neku potrebu za tim, već je to i utjeha na putu, snaga za ići dalje, hoditi s još jednim razlogom više, s uvjerenjem u istinitost Božje ljubavi spram svih nas.

Jeste li upoznali neke od međugorskih vidjelaca?

Tijekom vremena upoznao sam sve vidioce. Moj je dojam da su oni osobe koje su primile i imaju veliki dar, ali ga ne ističu. Jednostavni su, kao bilo koja druga osoba. Moraš s njima razgovarati da bi vidio da su osobe obdarene posebnom milošću. Ukoliko ne razgovaraš s njima, to ne bi ni primijetio. I upravo to je za mene ono što je lijepo, to mi se jako sviđa.

Za prvog svog boravka u Međugorju upoznao sam najmlađeg vidioca Jakova. Kratko sam s njim razgovarao. Izašao je iz kuće pa smo razgovarali u vrtu. Tom mladom jednostavnom čovjeku sam postavio nekoliko pitanja, i on mi je odgovorio. Netko bi možda rekao kako on nije osoba visoke izobrazbe, ali ja kažem upravo suprotno, bio je tako precizan u odgo-

vorima, ispovijedajući svoju vjeru i sačuvavši u svome srcu dar koji je dobio, ne ističući ga posebno. Isti dojam stekao bih svaki put kad bih susreo bilo koga od vidjelaca. Oni govore s velikom jasnoćom: Imaju velike darove u srcu. Na neki način nama je i nemoguće zamisliti što je sve u njihovim srcima, u njihovim životima, a opet sve je tako jednostavno. Upravo je to najsnažnije, jer mi se čini da Bog želi da oni ispune zadatak koji od njih traži bez da to izvanjski pokazuju. Vidioci su naša braća, ljudi kao bilo koji od nas i ne pokazuju nam da čuvaju nešto posebno što je Bog samo njima dao. Ništa. Oni se jednostavno osjećaju nositeljima poruke koje su i sami potrebiti. Eto, tako ih vidim i doživljam.

Je li Međugorje drukčije od drugih hodočasničkih mjesta?

U drugim hodočasničkim mjestima gdje se Gospa ukazivala dogodila su se neka čudesna, i to je lijepo, a ovdje već toliko vremena Gospa daje poruke, nastavlja govoriti. Rekao bih da ovdje Gospa nastavlja govoriti čovječanstvu. I ne čini to s propovjedaonice, već kao Majka. Tko želi čuti - čuje, tko ne želi - ne čuje. Mislim da Gospa toliko dugo govori stoga što je vrijeme u kojemu živimo, s ljudske točke gledanja, snažno i važno kao nijedno do sada.

Ja sam Talijan. Nekada je u Italiji znalo biti ljudi, političara, koji su u isto vrijeme bili i Božji ljudi. Danas, nevjerojatno je, ime Božje više se i ne spominje na javnim mjestima! To se ne dopušta. Pa kamo ide ovaj svijet?! Možda i pokazuju kao da imaju nekog poštovanja, ali u stvarnosti, ovaj svijet naprijed ide vođen političarima kao ljudima koji imaju veliku odgovornost, ali u čijim srcima nema Boga. Gospa vidi tu i takvu stvarnost i dolazi nam pomoći iznova promisliti svoj način života i svoju stvarnost.

Gospine poruke?

Jednostavnim iščitavanjem poruka može se zaključiti radi li se o stvarnosti koja nam može pomoći i odgovaraju li poruke učenu Katoličke Crkve. I to je ovdje savršeno! Nisu to poruke samo tako! Jednostavne su

tako da ih svatko može razumjeti a u potpunosti odgovaraju istini Evanđelja i naučavanju Crkve.

Preuzvišeni, kako Vi vidite Crkvu danas?

Crkva je danas, kao i uvijek, pozvana svijetu svjedočiti na glasan, vrlo glasan i odlučan način, životom onoga koji vjeruje da spasenje dolazi samo od Isusa Krista, i od nikoga i ničega drugoga. Crkva mora govoriti, i ne samo riječima, već životom vjernika, životom svojih posvećenih članova, životom same Crkve kroz njezina nastojanja, kroz njezino djelovanje, kroz ono što Crkva čini za čovječanstvo: SVIJET TREBA KRISTA!!! Ako se svijet ne vrati Kristu, ne možemo niti zamisliti što se može dogoditi!

Možete li dati svoju poruku vjernicima i hodočasnicima koji u sve većem broju i dalje dolaze u Međugorje?

Rekao bih da hodočasnici koji ovamo dolaze nisu samo na putovanju, u posjetu, oni u Međugorje dolaze na susret s Gospom koja im govori, obraća im se po porukama. Ako su otvoreni slušati u molitvi, Gospa govori njihovim srcima.

Ako dolazite ovamo u tišini i nastojite shvatiti svoj život, ako molite i produbljujete svoj kršćanski život, onda se zacijelo ovdje događa nešto veliko i dobro za čovječanstvo.

Za posjeta ovoj župi niste samo promatrač događaja, već slavite Misu, propovijedate, susrećete hodočasnike, ispovijedate...

Silno sam se radovao ovih dana, dajući slavu Gospodinu! Prije svega, penitenti ne ispovijedaju samo svoje grijeha, već je ovdje nešto posebno, drugačije. Kako da kažem, postoji svijest da se grijeshilo. Nije tako jednostavno posvijestiti si da je grijeh, iako nisam teško zgriješio, istinsko zlo svijeta. Vidio sam da oni koji se ispovijedaju imaju svijest o tome da je grijeh istinsko zlo svijeta. I to je među najljepšim plodovima Međugorja. Potom, u euharistijskom slavlju sam vidio jednu nevjerojatnu stvar. Cijelog života slavim Misu na raznim mjestima, u raznim stvarnostima, isprva kao svećenik, poslije i kao biskup. Ovdje, jučer u nedjelju, iako je talijanska misa služena u konferencijskoj dvorani a ne u crkvi, hodočasnici su bili pozorni, usredotočeni, ništa ih ne može omesti u njihovoj sabranosti, u njima je nešto što oni duboko proživljavaju. Gotovo se prisutnost otajstva osjeća u zraku. A to je, jučer sam sebi govorio, bol-

na razlika u odnosu na naše službe. Vjernici dolaze i u naše crkve na Misu, propovijeda se, ali vidiš ih kako razgovaraju. A ovdje ne! OVDJE NE!!! Ovdje su pozorni! Kako je u Međugorju, tako bi trebalo biti u svim našim crkvama u svijetu. Posebno mi je bilo drago ispovijedati vjernike. Slušao bih njihove ispovijedi, priče, napose su me poneki dirnuli. Dolazili bi k meni sa željom da se ispovjeda. Gledao bih ih u lice. «Da, želim se ispovjediti», govorili su. Pomogao bih im, ponekad i nasmijavši ih, šaleći se, dok ne bi proplakali. Jer na koncu, u ispovijedi se nalaziš pred Gospodinom. Ispovijedati u Međugorju izvanredno je iskustvo.

Naravno, susretao sam hodočasnike i na ulici. Neki su me i prepoznali, s nekima se poznajem od ranije. Prepoznajući da sam biskup, pristupali su mi i nepoznati ljudi. Govorio sam im da sam i ja hodočasnik potrebit Gospodinova milosrđa.

U Međugorju doživljam nešto čega nema u Rimu, u kojemu su tolika svetišta i crkve. Tamo svi nekamo žure i hitaju. Ovdje NE! Ovdje postoji samo jedno: ŽELJA U SVOME SRCU SUSRESTI GOSPU!!!

Iz Međugorja ćete ponijeti i sliku brojnih mladih ljudi u molitvi, s kronicom u ruci. Što ta slika znači za današnji svijet?

Da, to je izvanredno! Za nas svećenike, za mene kao biskupa vidjeti tolike mlade, jednostavne, nasmijane, radosne, to je nešto izvanredno. Gospodin u potpunosti ispunjava njihova srca. Nosim tu sliku u srcu, sliku trenutka milosti. Dok sada govorim, prisjećam se svega onoga što sam vidio i doživio ovih dana. Mladići i djevojke, ti mladi ljudi, najbolji su penitenti. Ispovijedajući mlade, može se puno postići. Od njih se može puno tražiti, i oni to prihvaćaju. I upravo je to prekrasno! Nosim prekrasne doživljaje, odlazim ispunjena srca.

Imali ste prigodu biti na ukazanju s vidiocem Ivanom. Kako ste doživjeli taj snažni trenutak Duha Svetoga?

Kako se može o tome govoriti?! To nije jednostavno! Ne znam. Govorio sam u sebi, govorio sam u sebi obraćajući se Gospi: *Ti si tu i to mi je dovoljno!*

MAJKA U SLUŽBI ŽIVOTA

Na prvim stranicama Knjige Postanka nalazimo riječi: "Svojoj ženi čovjek nadjene ime Eva, jer je majka svima živima" (Post 3,20).

s. Dominika Anić

Puno puta u povijesti lik Eve poistovjećivan je s likom zavodnice. Tako je bilo gotovo onemogućeno dokučiti stvarnu poruku Pisma da je Eva zapravo majka. I to svih živih.

Majka života. Ona koja rađa život, štiti ga, čuva, i uvijek mu služi.

Danas doživljavamo da mnoge žene žive same, te na sam spomen majčinstva reagiraju alergično, shvaćajući majčinstvo samo kao biološki čin rađanja. No, majčinstvo obuhvaća ponajprije duhovno područje i u njemu se ostvaruje neovisno je li majčinstvo ostvareno i na biološkom području. Doza majčinskoga odnosa prema poslu, prema ljudima, prirodi, životu uopće, svakoj ženi otvara mogućnost da se ostvari kroz služenje. Da bude majka svojim temeljnim stavom spram života.

Prihvatiti majčinstvo znači zamijetiti vlastito dostojanstvo. To znači poći duhovnim putem, putem davanja i uzimanja, oslobađanja i omogućivanja rasta. Na tome putu žena sve više živi tajnu svoje ženstvenosti, ali i tajnu Boga, koji je najdublje majka. Prorok Izaija Boga uspoređuje s majkom koja ljubi (Iz 49, 15).

Najveće dostojanstvo žene kao majke sastoji se u tome da u njoj dođe do izražaja nešto od Boga samoga: majčinska, tješiteljska, brižna i ljubeća osobina Boga.

Tri temeljne faze u životu žene

U svome životnom hodu, kaže američka autorica Jean Shinoda Bolen, svaka žena prođe kroz tri temeljne životne faze.

Prva je *faza mladosti* u kojoj je žena većinom slobodna, te se obogaćuje raznim iskustvima kroz izobrazbu, rad i odnose s drugima. Druga faza je *faza zrele dobi* u kojoj žena najjače živi osobinu majke, premda u biološkom smislu ne mora biti majka. Veže se uz određene zadatke i sazrijeva obavljajući ih. Neke se posvete brizi za djecu, druge nekom životnom zvanju, nečem dobrom što ih zaokuplja i ispunja. U svakom slučaju, riječ je o nekom cilju koji je ženi osobno važan. U ovoj fazi žene su izuzetno prilagodljive i spremne na djelatni napor. Često ti naponi nadilaze ženine snage pa joj istodobno donose radost i bol, ali i poticaj na napredovanje i razvijanje kreativnosti. Žene se u ovoj životnoj fazi najintenzivnije predaju ljubavi druge, muške osobe, i u isto vrijeme su sposobne dati ljubav. Imaju potrebu živjeti za nekoga, za neku konkretnu osobu. Današnje žene imaju mogućnost da raznoliko žive svoju majčinsku dimenziju. Upravo ih ta dimenzija majčinstva otvara prihvaćanju života, skrbnoj nježnosti i zaštitničkom stavu punom ljubavi prema svemu živome. I, treća faza, jest *faza mudrosti* koja počinje s gubitkom zanimanja za zadatke druge faze i snažnom okrenutošću prema nutrini. Pravi je blagoslov u svojoj blizini imati takvu ženu. Ona je prava riznica mudrosti života uz koju svi dobronamjerni mogu stjecati iskustvo.

Otvorenost za novo

Svaka žena koja je otvorena za nešto novo, što želi od sebe dati, postaje majka.

Prihvatiti majčinstvo znači zamijetiti vlastito dostojanstvo. To znači poći duhovnim putem, putem davanja i uzimanja, oslobađanja i omogućivanja rasta. Na tome putu žena sve više živi tajnu svoje ženstvenosti, ali i tajnu Boga, koji je najdublje majka.

Ispravno življeno majčinstvo uvijek je put koji one za koje se brinula vodi u slobodu. To je najteža zadaća i ispit ispravnosti puta da dijete, koje je nosila i pomagala mu, pusti da ide svojim putem.

Također je majka kada se pažljivo odnosi prema nečemu novom i dopušta mu da u miru raste. Biti majka, tj. otvorena za novost života, najdublji je izraz ženina bića i njezine životnosti, dara koji je sam Bog utkao u žensko biće. Kako će žena izraziti svoju životnost ovisi o njenom odabiru, što ujedno čini i žensku raznolikost. Žene nošene majčinskim instinktom obično žele hraniti druge, njegovati ih ili preuzeti odgovornost za život drugih.

One koje imaju djecu na poseban način žele djetetu posredovati sigurnost da smije biti, i to baš onakvo kakvo jest, čak i slabo. Majka nikada ne ocjenjuje, ona pomaže da se u djetetu razvije ono što se još nije razvilo. I na najprihvatljiviji način mu omogućuje susret s novošću života.

Puštanje u slobodu

Ispravno življeno majčinstvo uvijek je put koji one za koje se brinula vodi u slobodu. To je najteža zadaća i ispit ispravnosti puta da dijete, koje je nosila i pomagala mu, pusti da ide svojim putem. Za ovakav životni stav potrebna je okrenutost k nutrini, potrebna je duboka duhovna snaga i mudrost koja nadržava naše male ljudske i počesto sebične interese. To je svjesnost bezuvjetnog darivanja koje za sebe ne traži ništa, nikakve zahvalnosti, osim da ljubi. Još jedan veliki duhovni izazov za majku jest stalni samozaborav. Sposobnost da uvijek iznova zaboravlja sebe kako bi se posvetila drugima zahtijeva nesebičnu plemenitost i istodobno je znak zrelosti. Pustiti druge, pa i one najdraže, da žive svoju vlastitu životnu stvarnost iziskuje veliko povjerenje u dobrotu.

Majčinska zaštita

Svaki čovjek u svome životu ima trenutke kad osjeti snažnu potrebu za majčinskom blizinom i zaštićenošću. Želi iskusiti onu raspoloživost kojoj je nekoć bio izru-

TI SI...

Ti si onaj koji mi ne uklanja kamenje s puta, već me uči da i kamen o koji se spotičem nije tu da bi mi naudio, nego da bi me poučio o vrijednostima, da bi mi pričao kako je uporabljiv,

ugradiv u neki mozaik, u vrt ispred moje kuće... do te mjere vrijedan da mu se divim, tako naizgled prepreka postaje razlogom ponosa

Ti si onaj koji me uči ne izbjegavati nevolje jer znadeš dobro da bjegovi umaraju, lome, učiš me smjelo se odazvati boli

prijanjajući uz nju kao uz znalačku ruku koja mi, gotovo igrajući se, oblikuje dušu kad ne preostane mi ništa doli odvažiti se nikada, baš nikada ne odvajati posrtaj od leta

Ti si onaj koji me ne šteti zajedništva s onima što mi svednice prostiru stol prijezira, poslužuju nerazumijevanje pa i zloću, no, slutim i Ti si ovdje, sustolnik mi, u čašu mi dolijevaš uvijek novu nadu da to tek jedna je od postaja na putu zrenja,

lišavaš me potrebe opravdavanja i vraćanja istom mjerom

Ti si onaj koji me uvodi u bešćutne zidine života i uči ne posustati nalaziti dobrotu u svakome ne usklađujući se s mentalitetom svijeta već s dušom koja širi ruke zajedništva

s onima koji, ma kako teško bilo, ne odustaju od puta, sa smjelima, koji običnost svakodnevnja žive kao sakrament susreta čovjeka i Boga.

čen, onu brižnost i prihvaćanje koje ga je okruživalo a da za uzvrat nije morao baš ništa činiti. Ako imamo sreću da tada susretujemo nekoga tko se prema nama odnosi majčinski, koji za nas ima vremena, razumije nas i podržava, kojemu smo važni, osjetit ćemo se ojačanima i bit će nam bolje.

Zato toliki dolaze u Međugorje - k Majci. Ovdje se osjećaju prihvaćenima, zaštićenima. Nitko ih ne prekorijsava i nitko im ne prijete. Osjećaju se ovijeni u toplu brižnost i ljubav koja oslobađa.

Tu, uz Majku, smiju živjeti ono što nose duboko u sebi, ne nijećući svoje vlastite životne priče koje su ih počesto raspidale, a sada im služe kao paravani za novi početak.

BLAGODAT BOGA SVEVIŠNJEG

Kada je Isus učenicima govorio o svojem odlasku k Ocu, na njima je zamijetio da postaju nesigurni, zbunjeni i zamišljeni. Stoga im je pojasnio: "Bolje vam je da ja odem, jer ako ne odem, Branitelj ne će doći k vama, a odem li, poslat ću ga k vama". Što su oni od svega toga razumjeli, ne znam. Ali je istinito da im se Isus poslije svoga uskrsnuća, kroz četrdeset dana ukazivao da bi ih uvjerio u novu stvarnost života i navještaj Kraljevstva Božjega. Upravo u te dane on ih odvede blizu Betanije, s onu stranu Maslinske gore, odakle je pogled padao na ljepotu grada Jeruzalema. Tamo se naočigled njima dogodilo ono o čemu im je zborio.

s. Lidija Glavaš

Isus podiže ruke da ih blagoslovi. Kad ih je blagoslivljao, apostoli padoše ničice do zemlje da mu se poklone. U taj tren Isus «rasta se od njih» i uzide na nebo. Zastade osupnut pogled učenika gledajući prema nebu za svojim Učiteljem. Otvoriše im se novi obzori prema svijetu i drhtaj svetosti prože im cijelo biće. A oblak, koji se pojavi, zastre stazu Isusova odlaska. Na njihovom licu i srcu ostade trag njegove svetosti i svjetlosti.

Dani novog rađanja

I dok se vraćate u Jeruzalem, u «gornju sobu», još im je srce, poput laganog proljetnog lahora, treperilo i žarilo snagom Duha. Zajedno s Majkom Marijom i s drugim ženama dijelili su tu neobičnu radost, hvaleći i blagoslivljajući Boga.

Tu u jeruzalemskoj «gornjoj sobi» oni su kroz pjesmu, molitvu i zajedništvo čekali da se obuku u «Silu odozgor», kako im je rekao. Onih devet dana za apostole su bili dani novoga rađanja za poslanje koje ih čeka. Sami su se snebivali i divili kako su oslobođeni straha, nesigurnosti od pogleda Židova koji im Učitelja razapeše na smrt. U njima živi predivan doživljaj sa brežuljka iznad Betanije. Danas im sve to postaje razumljivije. Majka Marija ih sluša, gleda i podržava plamen duhovne radosti, ljubljenih učenika svoga Sina. Gleda ih kao

prvo kamenje nove građevine, svete Crkve i Kraljevstva Božjega, kojoj je temelj Isus Krist, njezin Sin.

Otvorena srca

U te dane nebo se lagano otvaralo nad «gornjom sobom» u Jeruzalemu. Zašumilo je ljepotom vjetra i zarumenilo ognjenim smiješkom. Srca apostola bila su otvorena kao posude, ne više glinene. Jer oni su srcem bili u čekanju svoga Branitelja. I dok su zajedno pjevali, molili i radovali se, iznenada kao šum vjetra nahrupi u njihovu sobu. Sve se rastvori, a najprije njihove duše, zatim vrata, prozori. Projuri silina vjetra da sve što je još u neizvjesnosti postane jasno, čisto, živo, sve što je prepreka slobodi ova će silina otkloniti. Silina Duha Svetoga! A potom ognjeni plameni jezici, svojom gorljivošću, zapališe srca ovih lju-

Srca apostola bila su otvorena kao posude, ne više glinene.

Jer oni su srcem bili u čekanju svoga Branitelja. I dok su zajedno pjevali, molili i radovali se, iznenada kao šum vjetra nahrupi u njihovu sobu. Sve se rastvori, a najprije njihove duše, zatim vrata, prozori. Projuri silina vjetra da sve što je još u neizvjesnosti postane jasno, čisto, živo, sve što je prepreka slobodi ova će silina otkloniti. Silina Duha Svetoga! A potom ognjeni plameni jezici, svojom gorljivošću, zapališe srca ovih ljudi, spuštajući se na svakoga od njih ponaosob.

di, spuštajući se na svakoga od njih ponosob. Oni se još jednom zagledaše gore prema nebeskom Jeruzalemu kamo je otišao Isus, i počеше govoriti tuđim jezicima. Ljudi raznih nacionalnosti i jezičnih skupina razumjeli su ih kako govore njihovim materinskim jezikom.

Dakle, apostoli su postali novi ljudi snagom Duha Svetoga. Njihov govor ne pripada onome u svakidašnjem svijetu, nego novom o kojemu im je znao govoriti Uči-

telj. A mi ćemo se prisjetiti biblijskog izvještaja kako je na samom početku svijeta «sva zemlja imala jedan jezik i riječi iste». Ali ljudi u svojoj oholosti htjedoše sagraditi visoki toranj koji bi dodirivao nebo pokazujući na taj način svoju svemoć. Bog nije mogao gledati tu preveliku ljudsku oholost nego im odluču pobrkati jezike da jedan drugome govora ne razumije. Na Pedeseticu Bog, šaljući Duha Svetoga, želi ujediniti razjedinjenu svoju djecu da opet

Onih devet dana za apostole su bili dani novoga rađanja za poslanje koje ih čeka. Sami su se snježivali i divili kako su oslobođeni straha, nesigurnosti od pogleda Židova koji im Učitelja razapeše na smrt. U njima živi predivan doživljaj sa brežuljka iznad Betanije. Danas im sve to postaje razumljivije. Majka Marija ih sluša, gleda i podržava plamen duhovne radosti, ljubljenih učenika svoga Sina. Gleda ih kao prvo kamenje nove građevine, svete Crkve i Kraljevstva Božjega, kojoj je temelj Isus Krist, njezin Sin.

govore jezikom kako bi razumijevali jedni druge i gradili novi svijet, svijet ljubavi i bratstva, svijet Kraljevstva njegova.

Jezik Duha, jezik ljubavi

Učenici su puni oduševljenja. Bez straha razglašuju «veličanstvena djela Božja». Svojim zanosom oduševljavaju ljude koji ih gledaju i slušaju.

U srcima njihovih slušatelja budi se duboka želja da i u njima protoči Božji duh; da osjećaju duha Branitelja kao učenici, duha Branitelja koji ih hrabri, poučava i vodi u svu istinu koju je govorio Isus; da gledaju dublje i dalje, jasnije i radosnije.

I mi ćemo se pridružiti njima i dopustiti da duh Božji zastane nad nama, da se nastani u našim nutrinama kako bismo mogli misliti, govoriti i raditi kao njegovi učenici. Otvorit ćemo zasune vrata domova naših da plamenom Duha izgori svako neslaganje, svaki razdor, mržnja, ogorčenost, samoljublje. Tako ćemo početi govoriti jezikom Duha, jezikom ljubavi kojim se razumiju otac i sin, suprug i supruga, dijete i roditelj; jezikom koji ne ranjava nego liječi, oprašta, raduje se uspjehu drugoga, srcem živi za najugroženije, za ljude koji su nam, često, u susjedstvu, a mi ih ne zamijetimo, kao da su na kraju svijeta. Neka nas snaga Duha Svetoga osvježi i osnaži da nam srca budu pročišćena i čista za rađanje u novi život.

OVDJE JE RIJEČ O ŠKOLI

fra Slavko Barbarić

Današnji čovjek je u velikoj opasnosti da duhovno umre. Molitva, kao susret s Bogom, mora nas osloboditi od ropstva materijalnim stvarima.

Iz knjige razgovora *Vrijeme milosti*, Međugorje, 1996.

Najprepoznatljivije promjene su se dogodile na molitvenoj razini. Mnoštvo ljudi je počelo moliti. Tu sve počinje. Tko ne odgovori na poziv molitve, ništa se ne može dalje dogoditi. Mnogi su postali barem svjesni da treba i postiti. To su dva osnovna i temeljna odgovora. Nisam mogao vjerovati da se tako malo moli dok nisam počeo susretati, s jedne strane Gospine pozive i, s druge strane, ljude koji počinju shvaćati da treba moliti. Kad se počne moliti i postiti, mogu se druge stvari događati.

***

Do promjene može doći jedino kad se prihvati hod s Marijom, Kraljicom Mira. Ovdje je riječ o školi. Može se naučiti, ako se uči. Molitva, kao susret s Bogom, uvjet je blagotvorne promjene.

***

Ključne poruke su: Mir, kao cilj za sve, po obraćenju u molitvi i postu, te vjeri i ljubavi. Praktično, Gospa želi da molimo cijelu kronicu svakodnevno, mjesečnu ispovijed, čitanje Svetog pisma, te misno slavlje što je češće moguće.

***

Moramo paziti kad govorimo o obraćenju. To je proces za cijeli život. Prva dimenzija obraćenja za nas krštene je uvijek poziv da ostavimo zlo, zatim da nastavimo rasti u dobru. U našem slučaju to je posebice poziv da ostavimo i nadvladamo nemir i sve što uzrokuje nemire, i otvaramo se sve više miru koji je, Gospa je to toliko puta ponovila, dar Božji, ali i naša suradnja.

Mnogi su u susretu s vidiocima, te s osobama koje su dobile milost ozdravljenja,

počeli svoj izlazak iz tame i grijeha, i povratak Bogu. Bilo je i znakova vidljivih na nebu i na suncu, tako tvrde mnogi i to ih je potaklo na promjenu života. Ali, moramo biti svjesni da su to poticaji koji se moraju nastaviti živjeti u svakodnevnom životu.

***

Mnogi su počeli moliti i dobili su želju za molitvom. Što se događa kad dođu kući, teško je reći. Oni koji se uključe u molitvene skupine imaju šansu ostati na molitvenom putu, a oni koji ostanu sami, bojim se da im se ne dogodi ono što se dogodilo mnogima u župi, od revnih molitelja na početku ukazanja, vratili su se nedjeljnoj misnoj dužnosti i tu ostali. Njih će biti vrlo teško još jednom ili ponovno pokrenuti.

Bog nas ostavlja slobodne. On ne želi da naš duhovni život ovisi o svakodnevnim izvanrednim čudesima. A kod mnogih se molitveni život teško uklapa u svakodnevlje. I u župnoj zajednici, tko dolazi na večernji program ili sudjeluje u molitvnoj skupini, on je na putu s Marijom.

***

Kao što su hrana i piće uvjet za naš fizički život, tako je molitva uvjet za duhovni život. Mnogi su duhovno mrtvi. Milost koju nam Bog nudi po Mariji može se usporediti upravo s duhovnim buđenjem. Tko je probuđen, ako odmah ne ustane, vrlo lako ga opet prevari san. Da bismo se mogli probuditi, trebao je posebni zahvat, a da bismo ostali budni, trebamo surađivati. Isto kao i u običnom životu, kad je čovjek u žurbi, treba mu mnogo više vremena i jake kočnice da se zaustavi. Današnji čovjek je u velikoj opasnosti da duhovno umre. Molitva, kao susret s Bogom, mora nas osloboditi od ropstva materijalnim stvarima. Izgleda mi da nas Bog pušta, kao roditelji nestašnu djecu, da letimo, da se umorimo, možda i izranimo, pa da se zaustavimo. Bolje bi bilo to učiniti na vrijeme. Bog pokušava po Mariji. Svi koji su se zaustavili i poslušali znaju što to znači. Samo da to ne zaboravimo.

***

Pitali su jednom majku Tereziju iz Kalkute: Kako moliti bolje? Ona se nasmiješila i odgovorila: Molite više. To je jedini recept, drugoga nema. Mnogi, na žalost, pronalaze recept za molitvu tek kada se nađu u poteškoćama. Gospa nas je pozvala da ne tražimo Boga zbog svojih potreba, nego iz ljubavi prema Bogu.

MEĐUGORJE PRIVLAČI (2.)

mons. Eduard Peričić

Ugledni pisac i povjesničar mons. Eduard Peričić iz Zadra od početka ukazanja vrlo često dolazi u Međugorje.

Plod njegove molitve i hodočašćenja su i nekoliko knjiga na temu ukazanja. U ovom broju našega lista donosimo drugi nastavak njegova teksta *Kako doživljam(o) Međugorje*

Blagopokojni Sluga Božji papa Ivan Pavao II., koji je od samih početaka pažljivo pratio međugorska milosna događanja, vlastitom rukom napisao svom starom prijatelju Mareku Skwarnikom: *Tamo sam molitveno svakodnevno prisutan. Pred praškim kardinalom Františekom Tomašekom reče kako bi da nije Papa, rado otišao u Međugorje pomoći i naći se među hodočasnicima. Svom bliskom suradniku, biskupu Pavlu Hnilici: Današnji svijet je izgubio osjećaj za nadnaravno; drugim riječima, osjećaj Boga. Ali mnogi ljudi ponovno otkrivaju taj osjećaj u Međugorju kroz molitvu, post i sakramente. Splitskom nadbiskupu Frani Franiću rekao je: Ja molim svaki dan za dobro rješenje Međugorja, a brazilskom nadbiskupu Murilu Kriegeru: Međugorje, Međugorje. To je duhovno središte svijeta. I mogao bih tako jednu za drugom nizati preko četrdeset izjava blagopokojnog Sluge Božjega pape Ivana Pavla II. No i ovo je sasvim dostatno, a tko želi znati više ima prilike u upravo objavljenoj knjizi *Crkveni pastiri o Međugorju (Papa, kardinali, nadbiskupi, biskupi)*.*

Sve Gospine poruke imaju isti cilj

Izjave čitavog niza od 195 crkvenih pastira, do kojih sam došao, utvrđuju me u uvijek istom osjećaju, osjećaju koji me već gotovo punih dvadeset i šest godina privlači u Međugorje: U Međugorju je na poseban način Bog prisutan preko svoje najvjernije službenice Blažene Djevice Marije, koja se je na samom početku međugorskih milosnih događanja predstavila kao Kraljica Mira. A došla je da nas majčinskom nježnošću ali odlučno povede u sretnu budućnost ostvarivu kroz jednu od prvih poruka: *Mir, mir, mir, mir između Boga i čovje-*

ka, mir među ljudima. I sve Njezine poruke koje nam već dvadeset i šest godina upućuje imaju isti cilj, istu svrhu, na koje je uputio anđeoski pjev u blaženoj noći Rođenja Sina Božjega: Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima miljenicima njegovim. Jer u Međugorju kroz molitvu, kroz radosno uspinjanje na Brdo ukazanja, kroz pokorničko penjanje na Križevac, hodočasnici osjećaju neodoljiv poziv pomirenja s Bogom kroz sakrament ispovijedi i nebesku hranu pričesti, da bi tako radosni došli svojim kućama i neodoljivo potaknuli da i drugi dođu na iste izvore milosti. I tako dolaze oni, dolaze neki i po desetke puta i više, i tako i ja ponovno i ponovno.

Ljubav najjače privlači

A kako i ne bi kada je tamo na poseban način prisutna Nebeska Majka, naša Majka, koja nas vodi Bogu, koja nas na poseban način vodi i prema bližnjemu, da bi se ponovno stala ostvarivati karakteristika prvih kršćanskih zajednica izražena jednostavnim izjavom starokršćanskog pisca Tertulijana koji prenosi konstataciju pogana o kršćanima: *Gledajte kako se ljube međusobno. Zar ne odiše tom željom Gospina poruka od 7. studenog 1985.: Draga djeco! Pozivam vas na ljubav prema bližnjemu, na ljubav prema onomu od koga vam dolazi zlo. Tako ćete moći prosuditi nakane srdaca. Molite i ljubite, draga djeco! Ljubavlju možete učiniti ono što mislite da je nemoguće. Molitva - razgovor s Bogom - temeljna i najčešća Gospina poruka vodi nas na djelotvornu ljubav prema bližnjemu, a što bi drugo Ona i mogla preporučiti kada je Ona bila najvjernija učenica svoga Sina koji govori: Po tome će se znati da ste moji učenici, ako se budete ljubili među sobom.*

A ljubav je ono što najjače privlači, što najčvršće povezuje svako ljudsko biće, svakog čovjeka, sazdanog na Božju sliku - a Bog je ljubav. *I Tko u ljubavi ostaje u Bogu i Bog je u njemu.* To je poruka Međugorja, to je poruka Gospina, to je ona privlačnost koja neodoljivo djeluje već dvadeset i šest godina. Ta poruka je tako divno, tako sadržajno izražena u poruci koju je Gospa preko vidjelice Mirjane uputila 2. ožujka ove godine:

Danas ću vam govoriti o onom što ste zaboravili! Draga djeco, moje je ime ljubav! To što sam među vama ovoliko mnogo vašeg vremena, je ljubav, jer me velika Ljubav šalje. Tražim od vas isto. Tražim ljubav u obitelji. Tražim da u svom bratu prepoznate ljubav. Samo tako, kroz ljubav, vidjet ćete lice najveće Ljubavi. Neka vam post i molitva budu vodilje. Otvorite svoja srca Ljubavi, odnosno spasenju. Hvala vam.

Gospa je došla pozvati nas na obraćenje

Ne, za ovaj put nije više potrebno govoriti ili pisati. Crkva još nije kazala svoj konačni sud o međugorskim događanjima. Njoj se ne žuri. Promatra, prosuđuje i ne zabranjuje da se hodočasti u ovo mjesto molitve gdje se ljudi obraćaju i radosni svojim kućama vraćaju. I sasvim je normalno da tolikom mnoštvu vjernika koji tamo dolaze pruža odgovarajuću pastoralnu skrb, posebno kroz sakramente ispovijedi i pričesti - kako je to kazao papa Benedikt XVI. u svom razgovoru s mostarskim biskupom Ratkom Perićem. Za sada je to sasvim dovoljno, jer Gospa je i došla zato da nas pozove na obraćenje, da bismo osnaženi svetim sakramentima mogli biti Božja produžena ruka u ovom svijetu koji je toliko žedan Boga.

MARIJA, ISUSOVA MAJKA, U SVETOM PISMU (IV. LUKA)

fra Ivan Dugandžić

Majka Sina Božjega

Sve ono veliko što se daje naslutiti iz neobičnog anđelova pozdrava i oslovljavanja Marije nalazi potvrdu i pravi izraz u najavi koja nakon toga slijedi: „Duh Sveti sići će na te, sila Previšnjega zasjenit će te; zato će se dijete koje ćeš roditi zvati svetim, Sinom Božjim“ (r. 35). Dok je prethodno bilo govora samo o tome kako će Marija roditi Sina (r. 31) koji će biti velik i zvati se Sin Previšnjega (r. 32), ovdje je Isus prvi put izravno nazvan Sinom Božjim, jer njegovo začecje je djelo Duha Svetoga. Taj motiv začecja po Duhu Svetom izravno je povezan s prethodnim motivom Marijina djevičanstva koje je još jednom podcrtano Marijinim pitanjem: „Kako će to biti jer se ja ne sastajem s mužem?“ (r. 34).

Motiv začecja po Duhu Svetom treba ispravno shvatiti. Duh Sveti u Bibliji ne djeluje kao princip rađanja nego stvaranja, pa se Duh Sveti ovdje ne smije shvatiti kao zamjena za ulogu muža u prirodnom nastanku ljudskog života. Tu je bitna razlika Novoga zavjeta u odnosu na brojne poganske mitove i legende koji govore o tome kako se iz općenja žena s nekakvim božanstvom rađaju nekakvi polubogovi ili heroji. Duh (*pneuma*) i sila (*dynamis*) u Luke se izmjenjuju i predstavljaju slike za Božju stvaralačku moć. Bog nije otac Isusa Krista zato što ga je rodio prilikom njegova utjelovljenja u tijelu djevice Marije, nego zato što ga je rodio prije vremena u njevoj preegzistenciji.

Začecje po Duhu Svetom ovdje je pobliže određeno u Bibliji vrlo važnim glagolom „zasjeniti“ (*episkiazo*) kojim se u Svetom pismu izražava tajanstvena snaga Duha Božjega. To u Starom zavjetu može biti izraženo kao „slava Jahvina koja ispunja Prebivalište“ (Izl 40,35) ili pak u Novom zavjetu kao oblak u sceni Isusova preobraženja iz kojeg se čuje glas: „Ovo je Sin moj – Ljubljeni!“ (Mt 9,7). Riječ je o istom Duhu Božjem koji je u počecima stvaranja lebdio nad vodama (Post 1,2) i kojega prorok najavljuje kao preobražajnu snagu mesijanskog vremena (usp. Iz 32,15).

Cijela ta anđelova riječ ima izrazito kristološki karakter. Njome se želi istaknuti kako se Mari-

jino dijete ne će zvati Sin Previšnjega samo zato što će baštiniti Davidovo prijestolje (r. 32), već puno više, da je ono i svojim podrijetlom i svojom biti Sin Božji. Polazeći od značenja glagola „zasjeniti“, može se u Mariji gledati novi šator ili škrinju saveza, kako Crkva i časti Mariju u njezinim litanijama. Kao što je nekoć slava Božja kao oblak prekrivala šator saveza, tako je sada Duh Sveti „zasjenio“ Mariju. Isto tako tu je teološka podloga za govor o Mariji kao zaručnici Duha Svetoga.

Marija - ponizna službenica Gospodnja

Završetak cijeloga prikaza najave Isusova rođenja zavrjeđuje posebnu pozornost ne samo zato što izražava Marijino spremno prihvaćanje Božjeg plana i njegove ponude, već i zato što je važan i u mariološkom pogledu: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj!“ (r. 38a). U toj rečenici sadržana je jedna od najvažnijih točaka Lukine slike o Isusovoj majci Mariji. U izrazu „službenica Gospodnja“ nije utjelovljen samo stav Marijine osobne poniznosti, već puno više. Kao i odgovarajući muški oblik „sluga“ (hebrejski: *ebed*), izraz „službenica“ ima starozavjetni korijen sa snažnim teološkim značenjem. Tim pojmom u Starom zavjetu je opisan odnos čovjekove potpune ovisnosti o Bogu i stav posvemašnjeg služenja koji on prihvaća. *Ebed Jahve*, sluga Božji postao je gotovo sinoniman izraz za pravog vjernika koji se posvema oslanja na Boga. U Marijinoj riječi sažeta je vjera svih starozavjetnih velikana, od Abrahama, preko Mojsija, do tolikih proroka kojima je jedina sigurnost bila riječ Božja i njegovo obećanje.

Time i Marijin pristanak (*fiat*) dobiva svoje puno značenje. U izrazu potpune podložnosti Bogu i ovisnosti o njemu ne smije se gledati nikakav oblik Marijine pasivnosti, već naprotiv aktivno prihvaćanje najvećeg mogućeg izazova koji dolazi od Boga i od njegove ponude da kao majka budućeg Mesije sudjeluje u ostvarenju njegova plana spasenja. Može se reći da je tek Marijina neograničena spremnost na suradnju stvorila prostor za ostvarenje Božjeg plana.

U tom smislu može se reći kako je Bog bio ovisan o Marijinoj slobodnoj odluci. Očito je da su u Lukinoj teološkoj koncepciji Marijin pristanak na ponudu anđela Gabriela i njezin stav ponizne službenice nerazdvojivo međusobno povezani. U toj njihovoj povezanosti najbolje se ističe Marijina slika Lukina evanđelja, u kojoj se „službenica Gospodnja“ ističe kao počasni naslov Isusove majke.

Na kraju, treba još jednom reći kako je cijeli prikaz najave Isusova začecja i rođenja kristološki usmjeren. Cilj mu je snažno naglasiti kako

je Isus od prvog časa svoga života, od trenutka začecja u Marijinoj utrobi, Sin Božji. No to ne isključuje i mariološko značenje ovoga teksta. Luka je u nj utkao više suptilnih teoloških niti koje u isto vrijeme ističu i posebnu ulogu i veličinu Isusove majke. Ona je od Boga izabrana kao djevičanska majka Mesije, Sina Davidova i Sina Božjega, jer je u sebi utjelovila stav potpune vjerničke ovisnosti o Bogu te stav poniznog služenja. U njoj Luka gleda zaručnicu Duha Svetoga i po svemu sudeći utjelovljenje eshatološkog ispunjenja proročke vizije starozavjetnog motiva „kćeri Sionske“. Urešena tim nenadmašivim odlikama, Marija pred čitatelja Lukina evanđelja stupa kao oličenje prave učenice svoga Sina, dakle kao prva kršćanka.

„Blago tebi što povjerova...“: 1,41-45

Dva spomenuta diptiha, „diptih navještenja“ i „diptih rođenja“ Ivana Krstitelja i Isusa Luka nije donio neposredno jedan nakon drugoga, već ih je literarno rastavio pripovijedanjem o Marijinu pohodu njezinoj rodici Elizabeti te dvama uz taj pohod vezanim hvalospjevima: Elizabetinim hvalospjevom u čast Mariji i čedu u njezinoj utrobi (r. 41-45) te Marijinim odgovorom također u obliku hvalospjeva u kojem ona veliča silna Božja djela učinjena na njoj i po njoj (r. 46-55). Luka se i ovdje pokazao ne samo kao vr-

stan pripovjedač već i kao dubok teolog. On nije samo u literarnom smislu uzeo predah između govora o začeću i rođenju Ivana i Isusa, već je, koristeći se vješto starozavjetnim motivima, još više proširio i produbio i kristološku i mariološku nit povijesti Isusova djetinjstva.

Luka ne navodi nikakav neposredan povod Marijina žurnog odlaska „u planinski kraj prema jednom gradu Judinu“ (1,39), pod čim se od 6. st. p. Kr. podrazumijeva mjesto Ain Karim kao rodno mjesto Ivana Krstitelja. Povod Marijina puta jest znak koji joj je dao anđeo Gabriel, da će se na njoj ispuniti Božje obećanje: „*Gle! I tvoja rodica Elizabeta začće sina u svojoj starosti. Već je u šestom mjesecu ona koju zovu nerotkinjom*“ (1,36). Mogli bismo dakle govoriti o Marijinu osobnom interesu da se

uvjeri u istinitost anđelova obećanja. U svakom slučaju Luka je susret dviju rodica oblikovao u izljev radosti koja probija iz duboke tajne koju utjelovljuju te dvije buduće majke i koja se slavi prvo u Elizabetinu, a onda i u Marijinu hvalospjevu.

Elizabetino klicanje ima dva prepoznatljiva dijela: u prvom se slavi Marija zajedno sa svojim Djetetom (r. 42), a u drugom se veliča njezina vjera (r. 45), pri čemu Luka koristi dva različita izraza. U prvom slučaju Elizabeta veliča i Mariju i njezino čedo istim izrazom: „*Najblagoslovljenija (eulogemene) si ti među ženama! I blagoslovljen (eulogemenos) plod utrobe tvoje!*“ (r. 42). Logično je da Elizabeta prvo blagoslovljiva Mariju, jer je u neposrednom susretu s njom, ali razlog tog pozdrava je u čedu koje Marija nosi. Za Mariju je upotrijebljen superlativ kako bi se istaknula njezina uzvišenost nad brojne starozavjetne žene koje su blagoslovljivane istim izrazom za ono što su učinile u službi svome narodu (usp. Suci 5,24; Jdt 13,18).

Marijina veličina zapravo je potpuno izražena tek u Elizabetinu čuđenju odakle njoj, „*da majka Gospodina moga dolazi k meni?*“ (r. 43). Marija tu nije više samo majka budućega Mesije, Sina Davidova, već još više „majka Gospodina moga“. Ako se znade da je „Gospodin“ (Kyrios) u Lukinoj teologiji, uz Sina Božjega, najvažniji kristološki naslov za Isusa, onda moramo zaključiti da je time na poseban način izražena Marijina veličina, a Elizabeta koja Isusa već tada priznaje „svojim Gospodinom“ služi Lukinoj zajednici kao primjer prave vjernice.

U r. 44. naveden je razlog Elizabetine radosti, veselje djeteta koje je u tom susretu zaigralo u njezinoj utrobi. Riječ je o eshatološkoj radosti zbog početka ispunjavanja Božjih obećanja u životu dviju budućih majki. Napokon, zaključni r. 45, osim veličine Božjeg djelovanja, otkriva i veličinu Marijine vjere koja je omogućila to djelovanje: „*Blago (makaria) onoj koja povjerova da će se ispuniti što joj je rečeno od Gospodina!*“ Kako se vidi, ovdje je upotrijebljen drukčiji izraz od onog u r. 42. Istim tim izrazom izrečena su Isusova blaženstva nad onima koji ga slijede (usp. Lk 6,20-23), ali i blaženstvo one žene iz naroda upućeno Isusovoj majci (11,28). Tu je Marija sa svojom vjerom istaknuta kao predstavница novog naroda Božjeg kojoj je upućeno i prvo blaženstvo, jer ona u sebi utjelovljuje sve ono zbog čega je Isus izrekao svoja blaženstva.

„Veliča duša moja Gospodina“: 1, 46-55

Marijin odgovor na Elizabetino veličanje ima isto tako oblik veličanja (Magnificat), kojim Marija slavi Boga koji je uzrok tajne zbog koje ju je njezina rodica nazvala „najblagoslovljenijom“ (r. 42) i „blaženom“ (r. 45). Hvalospjev započinje vrlo osobno („*Veliča duša moja Gospodina*“), da

bi u svom drugom dijelu poprimio izrazitu perspektivu povijesti spasenja („*priskoči u pomoć Izraelu, sluzi svome...*“). Marija se svjesno smatra dijelom svoga naroda i tako svoju ulogu prepoznaje kao dio povijesti spasenja. U isto vrijeme on ima i vrlo naglašenu eshatološku perspektivu: „*Odsad će me 'blaženom zvati' svi naraštaji*“ (r. 48). Ako je Marija bila uzrokom Elizabetine mesijanske radosti još prije rođenja svoga djeteta, koliko će se više radovati i nju 'blaženom zvati' (makaria) budući naraštaji.

Mnogi tumači Marijin Magnificat smatraju najkraćim i najuspjelijim sažetkom cjelokupne biblijske duhovnosti. Doista, može se reći da je u njemu sažeto sve što u Starom zavjetu teži prema ispunjenju, ali se u njemu nalazi i temelj za duhovni rast novog naroda Božjeg. Marijina vjera i njezin stav posvemašnjeg predanja Bogu predstavljaju temeljni stav svakog vjernika koji polazi od toga da riječ Božja može i u njegovu životu naći konkretan oblik i donijeti plod.

Hvalospjev je nekako logično razdijeljen u dva dijela: u prvom dijelu (r. 46-50) Marija je usredotočena na veliku milost koju joj je Bog iskazao i zato ga slavi, a u drugom dijelu ona taj svoj osobni događaj smješta u okvire povijesti svoga naroda Izraela s Bogom i tako mu daje dublje tumačenje. U tekstu Magnificata nije teško prepoznati starozavjetne elemente, ponajprije riječi Ane, majke proroka Samuela („*Kliče srce moje u Jahvi...*“ – 1 Sam 2,1), psalmistovo veličanje čovjeka koji se oslanja na Boga („*blago čovjeku koji se njemu utječe*“ – Ps 34,9) ili pak Habakukov izraz radosti zbog sigurnosti u Bogu („*Ali ja ću se radovati u Jahvi i kliktat ću u Bogu, svojem Spasitelju*“ – Hab 3,18). No to nimalo ne umanjuje osobni karakter Marijinih riječi i snagu iskustva mesijanske radosti iz koje one izvire (usp. r. 44).

Koliko se Marija osjeća uronjenom u starozavjetnu vjeru slugu ili siromaha Jahvinih i u isto vrijeme se smatra predstavnicom novog naroda Božjeg, najbolje govori r. 48: „*jer milostivo pogleda na neznatnu službenicu svoju. Gle! Odsad će me 'blaženom zvati' svi naraštaji*“. Treba ponovo naglasiti kako tu nije riječ o poniznosti u etičko-moralnom, već u najizrazitijem teološkom smislu. Jer, u izrazu „neznatnost“ (tapeinosis) ne krije se nikakav Marijin niski socijalni status, već slobodno izabran stav „malenosti“ i „siromašnosti“ pred Bogom koji resi pravog starozavjetnog vjernika. Marija je prva na kojoj se događa ispunjenje starozavjetnog obećanja da će Bog iskazati milost „slugi svom“ Izraelu (2 Sam 22,51; Iz 41,8sl; Mih 7,20). Tako je ona postala predstavnicom novog naroda Božjeg. Nije teško uočiti kako motiv Marijine vjere u Lukinoj slici o Isusovoj majci daleko nadilazi njezino čisto tjelesno majčinstvo.

CRTEŽ IZ DJETINJSTVA ODREDIO JE MOJ SADAŠNJI RAD

Ugledni slikar Anto Mamuša autor je otajstava svjetla, mozaika koji se nalaze uza stazu između Uskrsloga i crkve. Uz visoku umjetničku vrijednost, mozaici upotpunjuju međugorski molitveni prostor. S gospodinom Mamušom razgovarali smo za jednog od njegovih čestih hodočašća Kraljici Mira. Priredio Krešimir Šego

Gospodine Mamuša, predstavite se našim čitateljima.

Rođen sam 18. svibnja 1956. u Balićima kod Novog Travnika. Srednju umjetničku školu i Akademiju likovnih umjetnosti završio sam u Sarajevu 1980. godine. Samostalne izložbe sam imao u Novom Travniku, Travniku, Sarajevu, Kiseljaku, Slanom, Zagrebu, Grazu, Frankfurtu, Aurichu, Melbourneu. Sudjelovao sam i na više kolektivnih izložaba.

Umjetnici obično žive u velikim kulturnim sredinama, a vi ste ostali u Novom Travniku?

Više mi odgovara život u malom mjestu, za što je više razloga. Mnogi umjetnici imaju potrebu putovati, mijenjati životnu sredinu i tako stjecati nova iskustva. Ja pripadam onoj drugoj grupaciji, manje pokretnoj. Nikada nisam imao posebnu želju za životom u velikim kulturnim središtima, ali sam pratio ono što se događa na likovnoj sceni.

Odgovara mi manja sredina, poznata lica, manje buke, više zraka...

U takvoj sredini se ne osjećam sputanim, mogu nesmetano raditi i sve je blizu. Takvo okruženje pozitivno utječe na moj rad, na usredotočenost.

Vaše likovno djelo od početka je prožeto sakralnim motivima. O čemu je riječ?

Kada sam bio u prvom ili drugom razredu osnovne škole dogodilo se ono što je vjerojatno odredilo moj sadašnji rad. U sobi na zidu nalazila se ostakljena crno bijela reprodukcija Kristova lika. Bio sam siguran da je prvotno bila urađena rukom. Osjetio sam potrebu da pokušam učiniti isto. Kako nisam imao mogućnosti birati materijal, radio sam plavom kemijskom olovkom na bijelom papiru iz bilježnice bez crta. Morao sam raditi dugo i strpljivo jer nisam smio pogriješiti - kemijska olovka se nije mogla brisati. Nakon nekoliko dana bio sam iznenađen kvalitetom svoga precrta-

vanja. Ponosan, sliku sam htio što prije pokazati majci. Zalijepio sam je na vratašca vitrine u kojoj su stajale moje školske knjige, naravno na vidno mjesto.

Zbog prezauzetosti kućnim poslovima, majka nije uspjela primijetiti sliku pa sam joj morao reći da pogleda, što je i učinila. Bila je iznenađena i samo je rekla: «Ti se to maskariš sa svetinjom, to je Sveta prilika». Istog trenutka uzela je prut koji je uvijek stajao na dohvata ruke i dala mi čestite batine kojih se i sada rado spomenem gledajući na njih sasvim drugačije. No, tada to nije bilo tako. Osjećao sam nepravdu i kajanje najmjenično i nisam mogao razumjeti majčino ponašanje. Nadao sam se pohvali, a dobio batine i poderano djelo na prvoj samostalnoj izložbi. Majka, bogobojazna žena, sve je brzo riješila a meni je ostalo da razmišljam. Nisam dugo očajavao, pokušat ću ponovo, uz prisustvo svjedoka. Nisam pravio ni grijeh ni sablazan, kako se majci činilo, i želio sam to i dokazati. Trebalo je još nekoliko dana da ponovim uradak i sačekam pogodan trenutak da ga pokažem. Nisam morao dugo čekati. Navratio je stric Bono i dok je majka kuhala kavu ja sam novi crtež postavio na isto mjesto i pokazao mu ga. Stric se iskreno divio pitajući me kako to znam kada nitko u našoj obitelji nije darovit. Kada je majka donijela kavu on počeo govoriti o tome a majka, ne čekajući da završi do kraja, ode po prut već dovoljno ljuta. Uviđajući da nema šale, iako mu nije bilo jasno, stric je stao u moju obranu. I kako to stariji znaju, brzo su se sporazumjeli. Majka je veoma poštovala očevu obitelj, brzo se umirila i razgovor je mogao biti normalno nastavljen. Iskoristio sam priliku da kažem kako je predložak po kojemu sam radio također prvotno bio urađen rukom.

Majka je poslije postala ona koja me čvrsto pratila, i pored siromaštva i neimaštine, na mom životnom i umjetničkom putu a ja sam dobro pazio da joj ne kažem ne ću

ili da je bilo čim povrijedim. Poslije te zgrade i dan danas mi kroz glavu prolazi misao: »Kada crtaš ili slikaš Krista Gospodina, čini to s poštenjem, srcem i ljubavlju što bolje možeš.« Bila je to pouka za cijeli život. To bi mogao biti odgovor na prethodno pitanje.

Da bi likovno djelo sakralne tematike bilo snažno, je li važno biti praktični vjernik ili je sve stvar nadahnuća?

Svakako da treba biti praktični vjernik, u to nema sumnje! Kako će umjetnik izoštriti svoja osjetila za potrebe bogoslužja i za potrebe vjernika? Bezbroj je zamki i nepoznanica u kreativnom hodu umjetnika.

Sveta Misa i sakramenti određuju i usavršuju duhovni kod umjetnika a sv. Misa je izvor nadahnuća potrebnog za stvaranje. Da bi sakralno djelo bilo snažno, potrebno je i više utjecanja Gospodinu, više molitve. Umjetnik ima posebnu vrstu komunikacije sa Stvoriteljem u fazi kreativnog rada, a ako toga nema djelo ostaje prazno, neupotrebljivo i pored savršene umjetničke tehnike i likovnosti.

Što vam znači molitva?

Cijeli me život prati molitva. Vjerujem da netko ustrajno moli za mene. I ja molim, ali to ne bi bilo dostatno za sve što sam prošao ni za manji dio, a posebno ne za darove života koje sam dobio; za svoju obitelj, prijatelje, suradnike... Postoji samo jedno objašnjenje za takav blagoslov u mom životu, a to je da su Božansko Milosrđe i Božja providnost na djelu.

Ustrajna molitva je uvijek uslišana. Sa svojom obitelji mogu posvjedočiti da su nam mnoge molitve bile uslišane i za to zahvaljujemo dragom Bogu i nebeskim zagovornicima. S molitvom dobivam potrebnu duhovnu snagu za rad na sakralnim motivima. Nekada su to uobičajene svakodnevne molitve a s njima i meditacije vezane za motive na kojima trenutno radim. Utjecanje Gospodinu da djelo uspije svakako je poseban vid molitve. Ujutro, kada se probudim, zahvaljujem Gospodinu za dar života, uvečer nastojimo okupljeni obiteljski moliti a iza toga supruga i ja molimo na različite nakane, poslije čega osobno zahvaljujem u kraćoj molitvi. Često molimo devetnice za koje vjerujem da su na poseban način mile Gospodinu. Supruga je posebno ustrajna u molitvi, tako da i ostale članove obitelji potiče da ustraju. Molitva je važan dio našega obiteljskog života, ali moram priznati da ne uspijevamo uvijek zajedno moliti, i ako se to ponovi više puta, osjetna je promjena u obiteljskom ozračju. Zato je potrebno ustrajno moliti. Blagoslovljene su sve obitelji koje tako mole, a i oni za koje se moli. Sv. Misa i molitva su najvažnije sastavnice moje duhovnosti kao vjernika i umjetnika.

Od 1981. prostori župe Međugorje obogaćeni su mnogim likovnim djelima. Kakav je bio vaš susret s Međugorjem?

Kad god dođem u Međugorje imam poseban osjećaj mira, tihog iščekivanja nutarnjeg susreta sa Gospom i Isusom Kristom. Crkva, Križevac i Podbrdo doprinose tome. To posebno ozračje i taj susret uvijek je novo potreban.

Na poseban me način raduje sudjelovanje na likovnoj koloniji u Vrtu sv. Franje jer tu sam nazočan kao vjernik i umjetnik. Dobra organizacija sudionicima omogućuje da se ostvare i kao umjetnici i kao hodočasnici. Na tome smo zahvalni g. Mariju Vasilju koji organizira koloniju, te župniku i svim fratrima.

Prilikom jednog hodočašća u Međugorje na Križevcu sam ostao prijatno iznenađen novim postajama križnog puta, reljefima u bronci. Tako tople, s vjerom urađene postaje u kiparskoj tehnici dugo nisam imao prilike vidjeti. Kada sam saznao da je autor Carmelo Puzzolo ustvari slikar, postalo mi je jasnije odakle i izvanredan iluzionizam ostvaren na svim postajama. Visoku razinu sakralnosti ostvario je i na otajstvima krunice na Brdu ukazanja.

Vi ste autor otajstava svjetla između Uskrslog i crkve. Što ste osjećali kad ste radili ove mozaike pred kojima danas mole mnogi hodočasnici?

Dok sam mnogo ranije radio skice za natječaj za ove mozaike imao sam poseban osjećaj kako bi oni, odnosno otajstva svjetla, trebali izgledati u zadanom prostoru. Takve sam skice naslikao u akvarelu pokušavajući ih približiti stvarnosti ove tehnike. Od početka sam znao da se trebam veoma potruditi. Kada mi je tadašnji župnik fra Branko Radoš javio da su me izbrali da radim otajstva, nisam mogao vjerovati, bio sam istovremeno sretan i ponosan. Rekao je da od mene očekuje samo najbolje jer to ovo mjesto i zaslužuje.

Nestrpljivo sam čekao početak rada u materijalu koji se morao nabaviti u Veneciji. Sve skice sam trebao uvećati u omjeru 1:1 da bi se moglo kvalitetnije i timski raditi. Kada je materijal stigao dali smo se na izradu prvog otajstva svjetla, Krštenja Gospodinova, imajući obvezu zvati župnika kada bude završeno. Kad su prvo i drugo otajstvo bili završeni, župnik je bio dr. fra Ivan Sesar s kojim sam također ostvario izvanrednu suradnju u daljnjem radu na otajstvima i njihovom konačnom postavljanju. I ovom prigodom župnicima od srca zahvaljujem, a također i dvojici svojih suradnika bez kojih ne bih mogao radove izvršiti na vrijeme, gospodinu Karlu Mamuši i gospodinu Slobodanu Nikoliću. Kad je župnik vidio ta prva dva otajstva bio je zadovoljan i kazao da možemo nastaviti.

Dok sam radio, iznutra sam stalno bio nošen posebnim osjećajem neobjašnjive

nastavak na str. 37 ➤

SRETAN TI 80.
ROĐENDAN,
SVETI OČE!

SVEĆENIK I SAKRAMENT POMIRENJA

PAPINA RIJEČ UPUĆENA POKORNIČARIMA U OŽUJKU 2007.

Preveo fra Tomislav Pervan

Prije otprilike mjesec i pol dana
Papa se susreo sa pokorničarima
- službenim ispovjednicima
Apostolske pokorničarnice - te im
govorio o vrijednosti i značenju
sakramenta pomirenja. "Svim
svojim kretnjama i sakramentalnim
riječima svećenici očituju prije
svega Božju ljubav koja se
objavila u svoj svojoj punini u
Isusu Kristu." Ono što se događa u
sakramentu oprostjenja i pomirenja
jest 'ponajprije tajna ljubavi,
djelo milosrdne ljubavi samoga
Gospodina". A kako je Međugorje
mjesto životnih, obraćeničkih
ispovijedi, kako je ono postalo
nešto kao ispovjedaonica cijeloga
svijeta, vrijedi prenijeti Papine riječi
i u našem glasilu.

Gospodine Kardinalu, časna braćo u biskupskoj i svećeničkoj službi!

Sve vas danas rado i srdačno ugošćujem i pozdravljam svakoga pojedinoga sudionika na seminaru što ga je upriličila Apostolska pokorničarnica o području savjesti, (tzv. forum internum). Na prvom mjestu pozdravljam velikoga pokorničara kardinala Jamesa Francisa Stafforda te mu zahvaljujem na prijateljskim riječima što mi ih je uputio. Nadalje pozdravljam ravnatelja Pokorničarnice, biskupa Gianfranca Girottija te sve nazočne.

Današnji mi susret nudi prigodu da zajedno s vama promišljam o značenju sakramenta pokore i u ovome našem vremenu te da istaknem nužnost kako se svećenici moraju pripremati da bi ga s pobožnošću i vjerom na Božju slavu i posvećenje kršćanskoga puka dijelili, upravo kao što su to i obećali biskupu na dan svoga svećeničkoga ređenja. Jer riječ je o jednoj od zadaća koja obilježava posebnu službu koju su pozvani obavljati "in persona Christi", u Kristovoj osobi. Svim svojim kretnjama i sakramentalnim riječima svećenici ponajprije čine vidljivom Božju ljubav koja se u Kristu objavila u punini. Kad svećenik dijeli sakrament oprostjenja i pomirenja, onda on djeluje - kako to stoji u Katekizmu Katoličke Crkve - kao "znak i sredstvo milosrdne ljubavi Božje prema grješniku" (br. 1465).

"Bog je ljubav" (1 Iv 4,16): U taj kratki izričaj evanđelist je Ivan sazeo cjelokupnu objavu sveukupne tajne trojstvenoga Boga. A za susreta s Nikodemom Isus predkazuje svoju patnju i svoje umiranje na križu govoreći: "Bog je toliko i do te mjere ljubio svijet da je predao svoga jedinorođenoga Sina kako ne bi nitko tko u njega vjeruje propao, nego imao vječni život" (Iv 3,16). Za sve je nas od prijeko potrebe crpsti iz

neiscrpivog vrutka božanske ljubavi koja nam se posvema otkriva u tajni križa, kako bismo otkrili istinski mir s Bogom, sa samima sobom i s bližnjima. Samo iz toga duhovnoga vrutka može čovjek crpsti prijeko potrebnu nutarnju snagu kako bi bio pobjednik u borbi protiv zla i grijeha. Ta borba nikada nema nikakve stanke ni zastoja te je na zemlji značajka našega hodočasnčkoga puta prema nebeskome zavičaju.

Današnji svijet očituje sva ona ista proturječja koja su jasno uočili i oci Drugoga vatikanskog sabora (usp. Pastoralnu konstituciju *Gaudium et spes*, 4-10): Promatramo čovječanstvo koje želi biti neovisno, u kome ih ne malo misli kako Boga ne treba ju da bi živjeli dobro. Koliki su pak gotovo osuđeni na to da idu ususret dramatičnim situacijama egzistencijalne praznine? Koliko još samo ima ne zemlji nasilja, koliko osamljenosti tišti dušu ljudi u vremenu totalne komunikacije! Jednom riječju, očito je kako je danas iščeznuo "smisao za grijeh", ali se namjesto grijeha namnožiše "kompleksi krivnje"! Tko je kadar osloboditi čovjekovo srce od jarma smrti ako ne onaj koji je zauvijek svojom smrću pobijedio silu Zloga svemoću božanske ljubavi? Apostol Pavao pisao je kršćanima u Efezu: "Ali Bog bogat milosrdem nas kojim smo bili mrtvi zbog grijeha, iz svoje velike ljubavi, kojom nas je ljubio, zajedno s Kristom oživi - milošću ste spašeni!" (Ef 2,4). Svećenik je u sakramentu ispovijedi sredstvo te milosrdne Božje ljubavi koju zaziva u obrascu odrješjenja: "Bog, milosrdni Otac, smrću je i uskrsnućem svoga Sina pomirio svijet sa sobom i poslao Duha Svetoga za oprost grijeha. Služenjem Crkve podario ti oprost i mir."

U Novom je zavjetu na svakoj stranici riječ o ljubavi i milosrđu Božjem koji su se očitovali u Kristu Isusu. Jer "Isus koji

Svećenik, djelatelj sakramenta pomirenja treba uvijek smatrati svojom zadaćom da kroz riječi i na način na koji se obraća pokorniku bude on sam transparentna, prozračna milosrdna ljubav Božja. Kao otac u usporedbi o izgubljenom sinu treba isto tako i on prihvatiti raskajana grješnika, pomoći mu da se digno iz grijeha.

se družio s grješnicima i čak je s njima i blagovao" (usp. Lk 15,2), s punom vlašću i moću izgovara: "Tvoji su grijesi oprošteni!" (Lk 5,20) te kaže: "Ne trebaju zdravi liječnika nego bolesnici. Došao sam pozvati grješnike, a ne pravednike na obraćenje" (Lk 5,31-32). Zadaća je svećenika i ispovjednika u bitnome ova: Svakoga pojedinačno voditi prema Kristovoj ljubavi susrećući se na vlastitom životu s Kristom, onako kao što se s Njime susreo apostol Pavao na putu u Damask. Znamo za žarke riječi Apostola naroda nakon toga susreta koji mu je naskroz promijenio cijeli život: "On me ljubio i predao samoga sebe za mene" (usp. Gal 2,20). To je njegovo osobno iskustvo na putu u Damask: Isus, Gospodin je Pavla ljubio i predao svoj život za njega. A u ispovijedi je to i naš put, naš put u Damask, naše iskustvo: Isus je mene ljubio i predao samoga sebe za mene. Neka svaka osoba bude dionikom toga duhovnog iskustva

- kao što je to rekao Božji sluga Ivan Pavao II. - "Ponovno očitovati Isusa Krista kao *mysterium pietatis*, tajnu blagosti i nježnosti. U Kristu nam Bog po-

kazuje svoje suosjećajno srce te nas dokraja pomiruje sa sobom. Čovjek mora iznova otkrivati to Kristovo lice i kroz sakrament pomirenja i pokore" (Ivan Pavao II., Apostolsko pismo *Novo millenio ineunte*, 37).

Svećenik, djelitelj sakramenta pomirenja treba uvijek smatrati svojom zadaćom da kroz riječi i na način na koji se obraća pokorniku bude on sam transparentna, prozračna milosrdna ljubav Božja. Kao otac u usporedbi o izgubljenom sinu treba isto tako i on prihvatiti raskajana grješnika, pomoći mu da se dignu iz grijeha. On ga treba ohrabriti da bude bolji, da nikada ne sklappa kompromise sa grijehom i zlom, nego da se prihvati puta evanđeoskoga savršenstva. Ono prekrasno iskustvo izgubljenoga sina koji otkriva u svome ocu posvemašnje

božansko milosrđe neka bude u sakramentu pomirenja iskustvo svakoga tko se ispovijeda, svakoga pokornika.

Draga braćo! Sve to iziskuje da svaki svećenik koji dijeli sakrament pomirenja bude i sam prožgan trajnim nastojanjem prema svetosti. Katekizam Katoličke Crkve jasno postavlja taj visoki zahtjev naglašavajući: "Ispovjednik mora imati prokušano znanje o kršćanskom vladanju, životu, iskustvo ljudskih stvarnosti, poštovanje i obzirnost prema palima; treba ljubiti istinu, biti vjeran učiteljstvu Crkve te strpljivo voditi pokornika prema iscjeljenju i punoj zrelosti. **Treba za njega moliti i činiti pokoru povjeravajući ga milosrđu Gospodnjem.**" (br. 1466). A da bi izvršio to važno poslanje, svećenik treba biti u srcu uvijek sjedinjen s Gospodinom te biti vjeran i u skladu s učiteljstvom Crkve glede moralnoga nauka svjestan kako je zakon dobra i zla neovisan od situacije, nego je određen samim Bogom.

Stoga molim Djevicu Mariju, Majku milosrđa, da podupire službu ispovjednika te da pomogne svakoj kršćanskoj zajednici kako bi stalno sve jasnije shvaćala vrijednost i značenje sakramenta pokore za duhovni rast vjernika. A vama svima ovdje nazočnima i svima koji su vam dragi podjeljujem od srca svoj blagoslov.

SVETO TRODNEVLJE VELIKOG TJEDNA - USKRS

Veliki tjedan i ove je godine u Međugorju okupio hodočasnike iz cijelog svijeta. Liturgija u crkvi i pobožnost križnog puta na Križevcu organizirani su po skupinama.

Na Veliki četvrtak liturgiju u župnoj crkvi predvodio je fra Tomislav Pervan u koncelecijaciji s 28 svećenika, a noćno klanjanje predvodio je fra Ljubo Kurtović.

Na Veliki petak hodočasničke skupine polazile su na Križevac na križni put svakih pola sata: prva skupina krenula je u 6h ujutro, a posljednja - najveća, na hrvatskom jeziku - u 11h. Liturgiju Velikog petka predvodio je župnik fra Ivan Sesar. Muku po Ivanu pjevali su fra Bože Milić i fra Karlo Lovrić uz sudjelovanje Velikog župnog zbora.

U subotu poslije podne hodočasnici su Uskrsnu liturgiju riječi slavili po jezičnim skupinama, a navečer su se pridružili župljanima na bdjenju i klanjanju u župnoj crkvi.

Uskrsno bdjenje u 20h predslavio je fra Ljubo Kurtović u koncelecijaciji s 45 svećenika. Noćni sat klanjanja predvodio je fra Svetozar Kraljević.

Veliki tjedan u Međugorju bio je u znaku ispovijedi. Naime, domaći i strani hodočasnici, koji su svakodnevno pristizali, pristupili su sakramentu pomirenja. Domaćim svećenicima pomagali su svećenici iz susjednih župa, ali i svećenici koji su u Međugorje došli kao pratnja hodočasničkih skupina. Fratri na službi u župi Međugorje posebnu su pozornost posvetili starim i bolesnim župljanima koje su ispovijedali kod kuće. Na Uskrsu se svete Mise slavile po uobičajenom blagdanskom rasporedu. Tijekom svete trodnevnice i na blagdan Uskrsa podijeljeno je preko 15 000 svetih pričesti, a svaki je dan u koncelecijaciji sudjelovalo prosječno pedeset svećenika.

CVJETNICA

Obređi na Cvjetnicu započeli su, tradicionalno, blagoslovom grančica na temeljima stare župne crkve sv. Jakova, nakon čega su vjernici u procesiji došli u crkvu. Blagoslov grančica i sv. Misu predslavio je župnik fra Ivan Sesar, a Muku Gospodnju pjevali su fra Karlo Lovrić i fra Božo Milić te Veliki župni zbor pod ravnanjem s. Slavice Kožul. Uoči i na Cvjetnicu u Međugorju je boravio velik broj hodočasnika iz BiH, Hrvatske i svijeta.

ŠTAFETA BOLZANO - MEĐUGORJE

Trinaestoro prijatelja, članova jedne športske skupine iz Zanica kod Bolzana u Italiji poduzelo je hodočasničku štafetu dugu 640 kilometara od svoje župe do Međugorja. Svakog dana hodalo se odnosno trčalo od 7 sati ujutro do pola devet navečer. Članovi štafete izmjenjivali su se svakih dvanaestak kilometara - neki su hodali a neki trčali - već prema mogućnostima. Jedan sudionik invalid hodao je puna dva kilometra. Putovanje od Bolzana do Međugorja trajalo je sedam dana. Put ih je vodio do Ancone gdje su se ukrcali na trajekt za Split, zatim od Splita preko Stobreča, Šestanovca i Zagvozda, Slivna, Vitine i Ljubuškog do Međugorja. U pratnji su se nalazile dvije kamp-prikolice u kojima su spavali.

Kad bi jedan hodač-trkač krenuo na svoju dionicu štafete, oko vrata je nosio medaljicu Kraljice Mira koju su za ovu prigodu dali napraviti u Italiji. Pamte brojne lijepe i dirljive susrete s nepoznatim ljudima koje su susretali tijekom puta i koji su im na razne načine izlazili ususret.

Prije polaska, župljani njihove župe povjerali su im svoje molitvene nakane i novčane priloge koje su ovi neobični hodočasnici po dolasku stavili pred oltar u međugorskoj župi za vrijeme talijanske hodočasničke sv. Mise.

Ova skupina svake godine organizira slične štafete u razna svetišta. Od većih europskih svetišta već su tako pohodili Lurd, Fatimu, Loretto, Čenstohovu i Santi-

ago de Compostella, a sljedeće godine namjeravaju poći u Jeruzalem.

MARATON MIRA TRČIMO GOSPI!

Kup Karmel, AK - Dinamo - Zrinjevac iz Zagreba i Studio Nada iz Ljubuškog u suradnji s općinama Grude, Ljubuški i Čitluk, organiziraju Maraton Mira - Trčimo Gospi! Grude - Ljubuški - Međugorje. Maraton će se održati 19. svibnja s početkom u 9 sati. Dužina staze iznosi 42.195 m.

Isti dan, također u 9 sati, održat će se i utrka građana Ljubuški - Međugorje. Dužina ove staze iznosi 15.000 m.

Cilj utrke bit će u svetištu Kraljice Mira (prostor iza crkve) gdje će pobjednicima biti uručene medalje i nagrade.

Sudionicima maratona i utrke građana želimo dobar uspjeh.

DR. FRA IVAN SESAR NOVI PROVINCIJAL

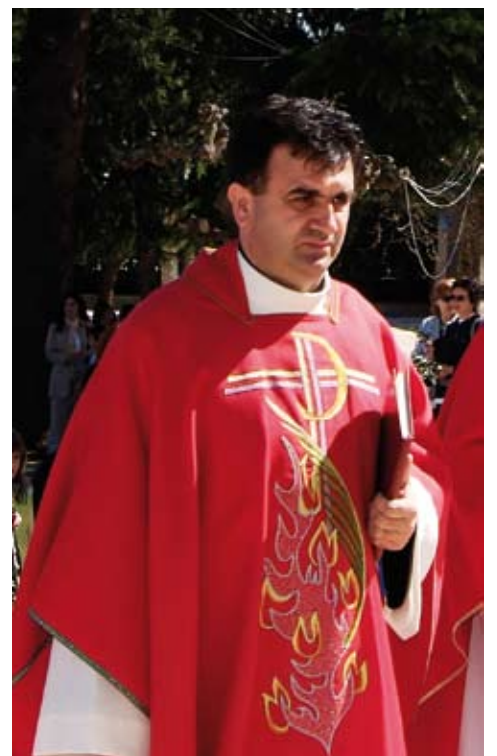
Na redovnom kapitolu

Hercegovačke franjevačke provincije, održanom od 16. do 21. travnja u Franjevačkom samostanu na Humcu, izabrano je novo starješinstvo provincije.

Za provincijala je izabran dr. fra Ivan Sesar, međugorski župnik. Zamjenik provincijala je dr. fra Miljenko Šteko, a za članove uprave izabrani su dr. fra Iko Skoko, fra Ljubo Kurtović, fra Milan Lončar, fra Mate Dragičević i fra Ante Marić. Provincijalu, njegovu zamjeniku i upravi provincije iskreno čestitamo i želimo uspješan rad na dobro zajednice, vjernika i našega naroda.

LJETNI RASPORED

Ljetni raspored molitvenog programa u Međugorju počinje 1. svibnja. Molitva krunice u župnoj crkvi započinje u 18 sati. Sveta Misa je u 19 sati, a nakon Mise slijedi uobičajeni molitveni raspored, ovisno o danu u tjednu. Euharistijsko klanjanje srijedom i subotom je u 22 sata, a molitva krunice na Brdu ukazanja i križni put na Križevcu u 16 sati.

STATISTIKE ZA OŽUJAK 2007.

Ožujak 2007:

Broj podijeljenih sv. pričesti: 69.000
Broj svećenika koncelebranata: 1.246

Blagdan Milosrdnog Isusa

SVEČANA MISA U
ŠURMANCIMA

Filijalna crkva u Šurmancima, jedinom od sela u župi Međugorje, u dolini rijeke Neretve, blagoslovljena na blagdan Božjeg Milosrđa 7. travnja 2002., posvećena je Milosrdnom Isusu. Kad su vjernici iz okoline i iz inozemstva saznali za postojanje crkvice Milosrdnog Isusa u ovom selu, počeli su u nju hodočastiti. Dolaze organizirano u skupinama da bi pred ikonom Milosrdnog Isusa molili kronicu u čast Božanskog Milosrđa i preporučili se Milosrdnom Isusu. Za blagdan Božjeg Milosrđa mještani i hodočasnici su se pripremili devetnicom u čast Božanskog Milosrđa, a svetu Misu na Bijelu nedjelju, blagdan Božjeg Milosrđa, predvodio je i propovijedao dr. fra Tomislav Pervan, uz sudjelovanje fra Petra Vlašića, koji vodi pastoralnu skrb za Šurmance.

Crkva je na blagdan Božjeg Milosrđa bila otvorena cijeli dan za brojne hodočasnike koji su dolazili moliti, a o njima je skrblila s. Petra Bagarić.

POBOŽNOST BOŽANSKOM MILOSRĐU

Priredio fra Petar Vlašić

Isus je sestru Faustinu naučio moliti posebnu Kronicu i obećao: "Svaki onaj koji je moli iskusit će moje Milosrđe u životu i na poseban način u času smrti. Ako bi to bio tvrdokorni grješnik... pa ako on samo jedan jedini put izmoli ovu Kronicu, imat će udjela u milosti moga beskrajnog Milosrđa. Ako se ona moli kod nekog koji umire, ublažit će se gnjev Božji, a beskrajno Milosrđe obujmit će tu dušu s obzirom na bolne patnje njegova Božanskog Sina."

Da bi se proširila «Vijest Božanskog Milosrđa» Isus je 1931. god. zatražio od sestre Faustine u Krakowu:

«Naslikaj jednu moju sliku tako kako me ti vidiš, napiši ispod nje: 'ISUSE, JA SE UZDAM U TEBE!' i proširi je u cijeli svijet da ju se časti! Onima koji časte ovu milosnu sliku i tako crpe s izvora Milosrđa obećajem da ne će biti izgubljeni. Obećajem im pobjedu nad neprijateljem u životu i naročito u smrtnom času. Ja ću ih osobno braniti kao svoju osobnu čast. Ove zrake štite dušu od gnjeva moga Oca. Sretan onaj koji živi u njihovoj zaštiti. Pravednost ga ne će dohvatiti. One osobe koje šire pobožnost prema mom Milosrđu, štinit ću cijeloga života kao majka koja ljubi svoju djecu, a u smrtnom času ne ću im biti sudac, nego milosrdni Spasitelj. Najgori grijesi kojima me se najviše vrijeđa su grijesi nevjere i nepovjerenja. Iz svih mojih rana, naročito iz moga SRCA, teku rijeke ljubavi.»

Nedjelja Božanskog Milosrđa

«Želim da moje Milosrđe bude svečano proslavljeno u 1. nedjelju po Uskrsu. Tog dana će biti otvorene najdublje dubine moga Milosrđa kao utočište za sve. Svi oni koji se ispovjede i koji prime sv. pričest toga dana, dobit će ne samo oprost grijeha nego i oprost od svih kazna, koje su zaslužili za svoje grijeh.»

Isus želi da priprema za ovaj blagdan počne na Veliki petak devetnicom u čast Božanskog Milosrđa.

«Želim također da cijeli svijet upozna moje Milosrđe. Čeznem za tim da darujem neizmjerne milosti ljudima koji se uzdaju u moje Milosrđe.»

Blagdan Božanskog Milosrđa uveli su poljski biskupi godine 1985.

Isus je sestru Faustinu naučio moliti posebnu Kronicu i obećao: «Svaki onaj koji je moli iskusit će moje Milosrđe u životu i na poseban način u času smrti. Ako bi to bio tvrdokorni grješnik... pa ako on samo jedan jedini put izmoli ovu Kronicu, imat će udjela u milosti moga beskrajnog Milosrđa. Ako se ona moli kod nekog koji umire, ublažit će se gnjev Božji, a beskrajno Milosrđe obujmit će tu dušu s obzirom na bolne patnje njegova Božanskog Sina.»

Kronica u čast Božanskog Milosrđa

Na prva tri zrnca:

Oče naš ..., Zdravo Marijo ..., Vjerovanje

Na velika zrnca:

Vječni Oče, prikazujem Ti Tijelo i Krv, Dušu i Božanstvo tvoga preljubljenoga Sina, Gospodina našega Isusa Krista, kao zadovoljštinu za naše grijeha i grijeha cijelog svijeta.

Na mala zrnca:

Po gorkoj Muci Isusovoj, smiluj se nama i cijelom svijetu.

Nakon 5 desetaka doda se 3 puta:

Sveti Bože, Sveti Jaki Bože, Sveti Besmrtni Bože, smiluj se nama i cijelom svijetu.

Sestra Faustina proglašena je blaženom na Blagdan Isusova Milosrđa 18. travnja 1993.

Razumijevanje ikone "Milosrdnog Isusa"

Ikona predstavlja Isusa koji se ukazuje učenicima koji su «u strahu od Židova bili zatvorili vrata». (Iv 20,19)

Uskrsli Isus dolazi.

Znakovi Isusovog uskrsnuća su Njegova

blistava odjeća, probodene ruke i noge; zakračunata vrata su znak straha i tame u kojoj se nalaze srca učenika.

Isus se ukazuje poput svjetlosti koja blista u mraku i poput novog i vječnog gorućeg grma (Izlazak 3,2; Ivan 1,5) da bi oslobodio svoju braću iz groba tjeskobe u kojoj su se našli zbog Njegove smrti.

Na ikoni nisu prikazani učenici, budući da sam Isus sjedinjuje sve one koji se Njemu pridruže, sve one koji primaju «onoga koji dolazi u ime Gospodnje» (Matej 11,9).

Isusove noge počivaju na četverokutu koji predstavlja zemlju, postolje Njegovim nogama, koje je osvijetljeno Njegovom nazočnošću. Vrhom stopala Isus dodiruje rub četverokuta: to znači da je završio svoj put i da se vraća Ocu. Zlatni unutarnji četverokut predstavlja novu i vječnu zemlju, Raj, u kojeg odsada s Njim svatko može ući (zlatno znači svjetlost, vječnost i kraljevstvo).

Na dijelu ikone koji je u sjeni (vjera) napisane su riječi objavljene sestri Faustini Kowalskoj: «Isuse, vjerujem u Te» i «Mir vama» (na aramejskom «sлом ol kul kum»).

Zeleni sag znači obećanje Novog Stvođenja.

Zakračunata vrata sada postaju kraljevska vrata koja odvajaju svjetlost od tame, život od smrti, Crkvu od svijeta; svjedoče nepomirljivost između grijeha i pripadnosti Isusu Kristu.

Šarke na vratima su simboli četiri evanđelja - Riječi Božje koja se utjelovila u Isusu Kristu; sedam čavala su simboli sakramenata svete Crkve, snage Duha Svetoga koja preobražava sav ljudski život: vodu, sveto ulje, kruh, vino, odnos između muža i žene, braću koja se posvećuju u službi Crkve...

Isus nosi bijelo-zlatnu odjeću (koja znači vječnu slavu); nosi dugu halju (koja zna-

či Njegova pravedna djela), lijevo rame je pokriveno velom (predstavlja hodočasnika, Mesiju), na desnom ramenu je zlatna štola (koja znači da je Njegovo poslanje izvršeno), bokovi opasani svećeničkim opasačom (znači da je On jedini i vječni Svećenik); crnilo koje okružuje Njegov lik predstavlja tajnu u kojoj se Bog skriva, Božje otajstvo koje se neiscrpno objavljuje čovjeku; zlato znači Kristovu vječnost.

Tri slova na aureoli su grčki inicijali koji znače «Ja sam Onaj koji Jesam».

Lijeva ruka ukazuje na Isusovo Milosrđe koje izvire iz probodenog boka, tri skvrčena prsta desnice označavaju Njegovo Uskrsnuće trećega dana, dok kažiprst i srednji prst ukazuju na Njegovu dvostruku prirodu, Isusovu ljudskost i božanstvo.

Slovo T simbolizira život, znak svih onih koji pripadaju Kristu.

Isusovo tijelo je u znaku križa: okomica ide od glave do nogu a vodoravna crta prolazi kroz Njegova ramena; dvije gornje šarke vrata križaju se na Isusovim prsima. Križ Isusovog tijela ulazi u okvir vrata i simbolizira novo vrijeme, vrijeme u kojem je Njegovo Tijelo postalo hram (Ezekiel 47,1; Otkrivenje 22,1ss). Isusovo tijelo nalazi se u središtu Crkve i neprestano blagoslivlja (Levitski zakonik 24,50-51).

Probodeni bok ukazuje na to da je Isusovo srce bilo probodeno kopljem. Time se ispunilo Zaharijino proročanstvo (Iv 19,35-36; Zaharija 12,10). «Kada dođoše do Isusa i vidješe da je već umro, ne prebiše mu golijeni, nego mu jedan od vojnika kopljem probode bok i odmah poteče krv i voda» (Iv 19,34). Iz boka izlazi 14 zraka (7+7). Sedam crvenih zraka simbolizira Krv Kristovu, prolivenu za spasenje svijeta; to je Krv novoga i vječnoga Saveza i beskrajnog milosrđa Isusovog. Sedam bijelih zraka simbolizira vodu, dakle dar Duha Svetoga kojeg je Isus udahnuo na svoje učenike. Zadebljani Isusov vrat simbolizira dah Duha Svetoga koji On daje, kao na početku stvaranja.

Zrake koje znače dar Duha Svetoga su u obliku trokuta koji se nalazi unutar četverokuta vrata. One ukazuju prema gore, i ukazuju na naše uznesenje s Kristom i naše preobraženje u Njemu, budući da smo pozvani po volji Očevoj.

To preobraženje ostvaruje se unutar četverokuta, dakle na osnovu četiri evanđelja koja simboliziraju šarke na vratima: Mi smo «nazidani na temelju apostola i proroka, a zaglavni je kamen sam Krist Isus» (Efežanima 2,20).

OTIŠLA SAM ŽIVJETI NA CESTU

Razgovarala Vedrana Vidović

Koncem ožujka u Međugorju je nekoliko dana boravila Chiara Amirante, utemeljiteljica zajednice Novi horizonti.

Tom je prigodom bila gošća Radiopostaje "Mir" Međugorje i govorila o svojim iskustvima te radu Novih horizonata. Dio razgovora prenosimo za čitatelje Glasnika mira.

Gospođice Chiara, kažite nam odakle dolazite, kakvo je bilo vaše djetinjstvo i odrastanje?

Dolazim iz Rima, imala sam lijepo i sretno djetinjstvo, ali kao mala uvijek sam si postavljala pitanje koji je smisao života. Gledala sam oko sebe prirodu i stvorenja i mislila sam kako je Bog još ljepši, još veći od svega toga što vidimo. Željela sam još bolje upoznati Boga kojega sam vidjela kroz ono što je on stvorio. Tražila sam nešto što bi moglo odgovarati toj žeđi za mirom i radošću koju sam imala u srcu. I onda bih znala susresti mlade ljude pune radosti i pitala bih odakle im ta radost. Oni bi mi rekli da probam živjeti prema evanđelju pa ću vidjeti i iskusiti novu radost.

Uzela sam Sveto pismo i pronašla rečenicu u kojoj Isus kaže: «Onom koji me ljubi ja ću se pokazati». Pročitala sam i ovu rečenicu: «Došao sam da bi vaša radost bila potpuna» te: «Ljubite jedni druge, kao što sam ja ljubio vas». Upravo sam tu, u tim riječima našla odgovor na ono što sam tražila. Dakle, hoću ljubiti da bih što bolje upoznala Gospodina, da bih iskusila puninu njegove radosti; shvatila sam da je Isus Emanuel, s nama Bog, koji našem životu daje boju neba.

Što se nakon tih spoznaja dogodilo u vašem životu?

Imala sam želju to otkriće podijeliti sa što većim brojem ljudi. Da bih imala više vremena govoriti o toj radosnoj vijesti, počela sam spavati samo tri sata noću. Tako sam učinila ono o čemu priča šala koja kaže: «Taman kad mi se magarac naučio ne jesti, umro». I tako taman kad sam se ja naučila ne spavati, fizički sam se srušila. Našla sam se u bolnici sa strašnom dijagnozom. Liječnici su mi rekli da imam neizlječivu bolest i da će mi ta bolest u teškim bolovima malo po malo uništiti cijeli organizam. Ta bolest je zahvatila i oči, izgubila sam 80% vida, a rekli su mi da ću sigurno

no ostati potpuno slijepa. To je bilo najgore što su mi mogli reći. Cijelo vrijeme, nekoliko mjeseci, dok je trajala bolest, u meni je ostala dubina radosti u Kristu. Radost se nije umanjivala.

Nakon višemjesečne patnje, dogodilo se čudesno ozdravljenje?

Ta duboka radost i mir koji su bili u meni potakli su me na odluku da, unatoč

teškoj bolesti, preostalo vrijeme provedem s onima koji me trebaju i da im svjedočim da je Isus radost. Tako sam osjetila poticaj noću ići na najopasnija mjesta u Rimu, tamo gdje su kriminalci, narkomani, alkoholičari, prostitutke... ljudi koji žive u beznađu i očaju. Cijelim svojim životom htjela sam posvjedočiti da je Isus došao na zemlju da bi nam donio radost. Imala sam i jednu molbu, rekla sam: «Bože, znam da je noću opasno ići na takva mjesta, ali ja želim činiti samo ono što ti hoćeš, ako je to tvoja želja omogući mi barem minimum tjelesnih sposobnosti da to mogu učiniti».

Nisam očekivala ozdravljenje jer je moj liječnički karton otišao sve do Amerike, gdje su liječnici također kazali da ne postoje nikakvi izgledi za ozdravljenje. Nakon toga sam išla primiti injekcije u oči, a liječnici nisu mogli vjerovati svojim očima, jer kad su me pregledali postalo im je jasno da sam potpuno izliječena. Sve se to dogodilo doslovno preko noći - navečer se pomolila, a ujutro se probudila zdrava. Liječnici su kazali da je to za one koji ne vjeruju neobjašnjiv čin, a za one koji vjeruju Božje čudo. To je za mene značilo da mi Bog daje svoj potpis da mogu ići na cestu pobrinuti se za njegovu djecu koja žive u očaju.

Kako je nastala zajednica Novi horizonti i s kojim ciljem?

Počela sam sama ići na ulice ususret mladima koji žive u beznađu. Otkrila sam jedan svijet koji ne bih mogla zamisliti u našem stoljeću. Upoznala sam mlade djevojke, praktički djevojčice koje su na nasilan način bile prisiljene živjeti na tržištu prostitucije, ili momke koji su slijedeći robovanje droge bili svedeni na kosture.

Kako ste im pomagali tada, a kako im pomažete danas?

Pitali su me zašto dolazim među njih i riskiram svoj život. Na to bih im ispričala kako je Bog meni promijenio život. I onda bi mi rekli da i oni žele upoznati tog Boga

koji mi je dao radost. "Izvuci nas iz ovoga pakla", zavapili bi. Našla sam se u Rimu, središtu kršćanstava, s raspetim Isusom u naručju i nisam znala kamo s njim. Nije postojalo mjesto u koje bih mogla pozvati tu svoju braću u beznađu.

Došla sam u Međugorje tražiti pomoć od Majke. Rekla sam: Majko, evo, to su tvoja djeca, ja ne znam što bih učinila za njih, ti mi pokaži. Na Brdu ukazanja sam shvatila da ih jedino susret s Isusom može odvesti iz smrti u život. Shvatila sam da se moram prepustiti providnosti, napustiti posao i dom, otići živjeti s njima, živjeti evanđelje i naći kuću gdje ćemo zajedno živjeti.

Na blagdan Marije pomoćnice odlučila sam ostaviti svoj posao i dom, i otići živjeti na cestu. Upravo na taj dan nam je providnost dala jednu kuću u koju sam počela primati te mlade ljude. Tako je nastala prva zajednica Novi horizonti u kojoj je moglo biti najviše 25 ljudi. I svim tim ljudima koji su dolazili iz kriminalnog miljea ja sam predložila da počnu živjeti evanđelje. Rekla sam im: Ako je Krist mogao promijeniti moj život, zašto ne bi i vaš. Tako smo počeli zajednički učiti moliti. U jednu riječ, nakon što su sami iskusili mir i radost, poželjeli su drugima svjedočiti ono što su iskusili.

Znači li to da su tako postali članovi zajednice Novi horizonti?

Tako je. Mnogi od njih su htjeli svoj život posvetiti Bogu, ići na ulicu i svjedočiti da je Isus put, istina i život. U 10 godina zajednica se proširila u tolikoj mjeri da smo počeli otvarati centre za pastoralnu pomoć, evangelizaciju, pomoć napuštenoj djeci i još mnogo toga.

Zanimljivo je da ste pravila zajednice napisali upravo u Međugorju?

Da, nadahnuće kako zajednica treba izgledati dobila sam upravo u Međugorju. To znači da u njoj budu svećenici, laici, đakoni, obitelji, zaručeni, svi životni staleži. Upravo ovdje sam shvatila da bismo trebali živjeti kao prvi kršćani koji sve zajedno dijele.

Što je posebna karizma zajednice?

Karizma zajednice je naučiti ljubiti kako je ljubio Isus, dakle naše je zvanje nositi uskrslog Krista u ovome svijetu. Oni koji se posvete unutar zajednice polažu zavjete ne samo čistoće, zajedništva i poslušnosti, nego i četvrti zavjet – zavjet radosti. To je jedno posvećenje koje može biti primijenjeno na sve životne staleže. Mi se odlučujemo da ćemo u potpunosti pripadati Bogu, dakle biti svjedoci uskrslog Isusa.

Imate li podršku kardinala i biskupa, jeste li prihvaćeni od strane službene Crkve?

Kad se održavala sinoda o posvećenom životu k nama je došao kardinal Tonini, koji je bio oduševljen našim načinom života, i rekao da će o tome govoriti na Biskupskoj sinodi. Tražio je da zajedno s njim svjedočim na televiziji o tome kako živi naša zajednica. To je bila jedna emisija koja ima jako veliku gledanost, udarni termin na prvom TV programu RAI. Nakon te emisije mnogi su ljudi bili jako dirnuti, ali i oni u Crkvi.

Kardinal Ruini mi je rekao neka napišem statut jer je to karizma koja odgovara potrebi našeg vremena i da treba imati pravilo koje će Crkva priznati. Napisali smo statut i u roku od tjedan dana smo imali priznanje. Nakon toga me je kardinal Soda-

no tražio da budem savjetnica Papinskog savjeta za migrante, upravo stoga što Crkva osjeća koliko je važno u današnje vrijeme obratiti pozornost na pastoral onih koji žive na cesti. Dakle, ne očekivati da mladi dođu u crkvu k nama, nego im se pridružiti tamo gdje jesu, sa snažnim životnim svjedočanstvom.

Stalno organiziramo misije na cesti u kojima susrećemo tisuće mladih. Upravo ovih dana u toj misiji na ulicama sudjelovat će 50 000 mladih ljudi. Na taj način možemo doći u kontakt s oko milijun mladih ljudi godišnje. Za vrijeme pučkih misija crkva ostaje otvorena cijele noći i u nju dolaze mladi s ulice, pankeri, koji provedu noć na koljenima, te se čak ispovjedu nakon 10, 20 ili 30 godina. Svjesni smo koliko je važan poziv pape Benedikta XVI. da budemo svjedoci uskrsloga Krista koji je nada svijeta.

MEKSIKO - GUADALUPSKA GOSPA (III.)

Tek nakon dobivanja znaka koji je tražio eda bi povjerovao u ukazanje Majke Božje, biskup Zumarraga s Juanom Diegom i svojom pratnjom posjećuje mjesto ukazanja. Htio je vidjeti mjesto na kojemu Gospa želi da joj se podigne kućica, crkva. Već za nekoliko dana kućica je sagrađena te u minulih gotovo pet stoljeća izgrađene su dvije, Stara i Nova bazilika. Danas Tepeyac, najveće Gospino svetište u svijetu, godišnje posjeti oko dvadeset milijuna hodočasnika.

fra Karlo Lovrić

UKAZANJE JUANU BERNARDINU

Uvijek sveta Djevica Marija Guadalupska

Čim je Juan Diego pokazao gdje Nebeska Gospođa traži da se sagradi crkva, zahtijevao je dopuštenje da ode. Naime, želio se vratiti kući i vidjeti ujaka Juana Bernardina koji je bio teško bolestan kad ga je ostavio i pošao u Tlatliloco po svećenika da bi ga ispovjedio i dao mu odrješenje. Nebeska mu je Gospođa rekla da je ujak zdrav. Biskup i njegova pratnja Juana Diega nisu pustili samoga, već su pošli s njime k Bernardinovoj kući.

Kad su stigli, vidjeli su da je ujak veseo i dobra zdravlja. Bio je vrlo iznenađen da je njegov nećak u tako visokoj pratnji pa ga upita za razlog te časti. Juan Diego je odgovorio da mu se, kad je pošao po svećenika, ukazala Nebeska Gospođa u Tepeyacu i rekla mu da ne bude tužan, jer je ujak dobro. Poslala ga je u Meksiko vidjeti biskupa, da joj biskup sagradi kuću u Tepeyacu.

Ujak je posvjedočio kako je istina da je ozdravio te da je Nju vidio isto kao i njegov nećak, saznajući od Nje da ga je poslala k biskupu. Gospođa mu je također rekla, kad bude i on (Juan Bernardino) išao k biskupu, neka mu otkrije sve što je vidio i protumači na koji način ga je čudesno ozdravila i da je Ona htjela da bude nazvana **UVIJEK SVETA DJEVICA MARIJA GUADALUPSKA** i da njezina blagoslovljena slika bude glasovita. Ovdje se i prvi put spominje njezino ime.

Profesor Mariano Rojas, stručnjak za nahuatl jezik u Arheološkom muzeju Meksika, došao je do zaključka da se Gospa predstavila kao Coatlxopeuh (Ona koja će satrti zmiju). Glavni astečki idol bio je Quetzalcoatl, kamena zmija s perjem oko glave i po tom tumačenju, Gospa je ona koja je došla satrti zmiju:

te = kamen
coa = zmija
tla = ona
xopeuh = satrti

Valja spomenuti da su Asteci svojim krvoločnim bogovima svake godine žrtvovali najmanje 20.000 ljudi, žena i djece. 1487., za vrijeme obreda koji je trajao četiri dana i četiri noći prigodom posvete novoga hrama u Tenochtitlanu, žrtvovali su oko 80.000 zarobljenika koje su najprije ubili a potom spalili.

Zašto se Gospa predstavila kao Gospa Guadalupska?

Netko to povezuje s čudotvornim kipom Gospe Guadalupske koji je papa Grgur Veliki darovao biskupu iz Seville (Španjolska). Kip je bio zagubljen skoro 600 godina i pronađen je 1326. Pronašao ga je stočar Gil Cordero, kojemu se ukazala Gospa. Kip je nazvan Guadalupskim jer se mjesto gdje je kip pronađen zvalo Guadalupe.

Ipak, podrijetlo imena ima u sebi proturječja. Kako?

Postoji i uvjerenje kako je ovo ime povezano i s prijevodom na španjolski riječi koju je Gospa izgovorila na nahuatl jeziku za vrijeme ukazanja Juanu Bernardinu, ujak Juana Diega.

Naime, Gospa je upotrijebila astečku riječ nahuatl coatlxopeuh koja se izgovara «**quatlasupe**» a po zvuku slični španjolskoj riječi **Guadalupe**.

Doveli su Juana Bernardina k biskupu da ga o tome obavijesti i to posvjedoči. On i njegov nećak bili su biskupovi uzvanici sve dotle dok nije bila sagrađena crkva, posvećena **KRALJICI TEPEYACKOJ**, na onom mjestu gdje ju je vidio Juan Diego. Biskup je prenio posvećenu sliku Lijepe Nebeske Gospe iz svoje privatne kapelice u katedralu da bi je sav puk mogao vidjeti i užiti

vati u njoj. Sav grad je bio u ganuću. Divili su se njezinu ukazanju u ovom božanskom čudu jer ni jedna ljudska osoba ovoga svijeta nije naslikala tu dragocjenu sliku.

U četiri dana šest milijuna hodočasnika

Prva Gospina «kućica» je proširivana od 1561. do 1575. Bazilika, sada već poznata kao Stara bazilika, sagrađena je 1709. na mjestu četvrtog ukazanja. Budući da je sagrađena na mekanom i vlažnoj zemlji (grad Meksiko je sagrađen na isušenom jezeru), počela je tonuti. Meksički predsjednik Echeverria zadužio je 1970. arhitekta Pedra Ramireza Vazqueza da projektira novu baziliku koja je dovršena 1976. U njoj se čuva slika Gospe Guadalupske. Postavljena je tako visoko na zidu da se može vidjeti sa svih strana. Bazilika je okruglog oblika i sa sedmorim vratima koja simboliziraju sedam ulaza u nebeski Jeruzalem. Može primiti do dvadeset tisuća ljudi. Od 9. (prvo ukazanje) do 12. prosinca (drugo ukazanje) 1998. Guadalupe je posjetilo oko šest milijuna ljudi.

Papa Ivan Pavao II. Meksiko je posjetio pet puta, a četiri puta je posjetio Baziliku Gospe Guadalupske. Tijekom drugoga posjeta (1990.) Juana Diega proglasio je blaženim. Tom prigodom dogodilo se i jedno čudo. Naime, mladi čovjek, Juan Jose Barragan Silva, pao je s deset metara visine i nije se očekivalo da bi mogao preživjeti. Njegova majka se molila Juanu Diegu i 6. svibnja 1990., kad je papa služio sv. Misu u kojoj je proglasio blaženim Juana Diega (proglašen svetim 2002.), mladi čovjek je ozdravio, što su liječnici proglasili čudom.

S vama prisutna do svršetka svijeta

Joannes Menesius da Silva (1431.-1482.), franjevac, poznatiji kao blaženi Amadeus Portugalski, na latinskom je napisao pro-

ročansku knjigu Nova Apokalipsa. U osmoj i posljednjoj ekstazi izvješćuje što je Gospa obećala apostolima: Znajte, moja djeco, da ću preko milosti moga Gospodina Isusa Krista biti s vama tjelesno prisutna do konca svijeta; ne u Euharistiji kao moj Sin,

nego u mojim slikama i kipovima, i znat ćete da sam u njima kad vidite da su se preko njih dogodila čudesa.

Kad je 1629. grad Meksiko zadesila velika poplava, pobožna časna sestra imala je viđenje kako Gospa Guadalupska drži zido-

ve grada da ne potonu. Slika Gospe Guadalupske je prenesena u grad Meksiko i poplava je ubrzo prestala.

Kad je kuga 1737. u Meksiku usmrtila sedamsto tisuća ljudi, biskup je molio Gospinu pomoć i Meksiko posvetio Gospi Guadalupskoj. Toga trenutka kuga je prestala.

Skoro pet stoljeća ogrtač (tilma) Indijanca Juana Diega, napravljen od agave, dva komada platna 1.70 x 1.05 m, šiveni u sredini koncem od agave, očuvan je u dobrom stanju. Slika na tom ogrtaču stavljena je pod staklo tek 1647. godine, što znači da više od sto godina nije bila zaštićena.

Radnik Luciano Perez 14. prosinca 1921. u 10.30 sati donio je buket cvijeća u kojem je sakrio bombu i stavio je ispod slike na glavnom oltaru. Bomba je eksplodirala, savila veliki metalni križ, raznijela mramorni oltar, razbila stakla na bazilici i obližnjim kućama, ali sliku nije oštetila, čak ni staklo na njoj nije puklo.

Tajna Gospinih očiju

Godine 1929. Alfonso Marcue, službeni fotograf bazilike Guadalupe, pronašao je lik čovjeka s bradom u refleksu Gospina desnog oka. Godine 1951. crtač Jose Carlos Salinas Chavez, pregledavajući Gospinu sliku s povećalom, zamijetio je lik čovjeka u desnom Gospinu oku, ali i ljudske figure u lijevom oku.

Što su pokazali kompjutorski nalazi?

Oči Gospe Guadalupske pokazuju odraze ljudi koji su se našli u biskupovu dvoru kad je Juan Diego otvorio svoj ogrtač da bi biskupu pokazao znak koji je poslala Gospa. Tako se može vidjeti lik Indijanca koji sjedi i gleda prema gore, nosi naušnicu i sandale; lik starijeg ćelava čovjeka s bradom (koji sličići postojećoj slici biskupa Zumarrage); lik mlađeg čovjeka (vjerojatno biskupov prevoditelj); lik Indijanca koji drži ogrtač pred sobom i nosi kapu kakvu su tada nosili Indijanci; likovi cijele indijanske obitelji (majka koja nosi malo dijete na leđima kako su to običavale Indijanke, otac i dvoje djece, te likovi dviju odraslih osoba koji stoje iza njih. Čitamo u knjizi Levitskog zakona (Lev 20,1-5) kako je Jahve rekao Mojsiju: «Kaži Izraelcima: Tko god, Izraelac ili stranac koji živi s Izraelcima, ustupi svoje čedo Moleku, mora se smaknuti; narod zemlje neka ga kamenuje (...) jer je on, ustupivši svoje čedo Moleku, okaljao moje Svetište i obeščastio moje sveto ime...»

nastavak na str. 37 ➤

NE BOJ SE, PETRE!

fra Iko Skoko

Prolazeći pokraj Genezaretskog jezera, Isus je ugledao dvojicu braće, Šimuna i Andriju, sinove Jonine (ili Ivanove), kako bacaju mreže. Pozvao ih je da budu njegovi učenici, najbliži suradnici, apostoli: „Pođite za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi“ (Mt 4, 18-20).

Isus je Šimunu dao ime Petar (aram. Kefa, grč. Πέτρος, lat. Petrus: stijena). Kad je Petar ispovjedio da je Isus Krist Sin Boga živoga, Isus mu reče: „Blago tebi, Šimune, Jonin sine, jer tebi to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj nebeski. A ja tebi kažem: Ti si Petar - Stijena, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju...“ (Mt 16, 16-19).

Luka izvješćuje da je Isus, nakon jednog govora, zamolio Šimuna da ga izveze s lađicom na pučinu Genezaretskog jezera. Čim su to učinili, zamolio ih je da bace mreže u vodu. Oni, iskusni ribari, cijelu noć ništa nisu ulovili, a sada da love po danu! Iako im je to bilo nerazumno, Petar baca mreže. Nu, uhvatiše mnogo ribe, na što Petar ostaje bez komentara. Pao je ničice pred Isusa i priznao da je grješan čovjek. Na to mu reče Isus: „Ne boj se! Od sada ćeš ljude loviti“ (Lk 5).

Isus je bio u Petrovoj kući. U njoj je objedovao i liječio (Mt 8, 14-17).

Nakon što su ga mnogi učenici napustili, Isus dvanaestoricu upita za vjernost. Petar je odgovorio u ime svih: „Gospodine, komu ćemo otići? Ti imaš riječi vječnoga života. Mi vjerujemo i znamo da si ti Sin Božji“ (Iv 6, 66-69).

Petar je s Jakovom i Ivanom zauzimao posebno mjesto među apostolima. Bio je na gori Preobraženja. Svjedok je Isusova preobraženja (Mt 17). Često je govorio u ime svih učenika.

Petar nije imao snage pred sluškinjom priznati da je Isusov učenik. Tri puta ga je zatajio. Kad je to učinio, prisjetio se Isusovih riječi: „Prije nego pijetao zapjeva, triput ćeš me zatajiti“. Nakon toga, Petar je zaplakao (Mt 26, 69-75).

Isus se ukazao Petru i učenicima koji su s njim lovili ribu na Tiberijadskom jezeru. Kad su na obali ugledali Isusa, Petar nije mogao čekati lađu, nego je skočio u vodu i doplivao do Isusa. Nakon doručka, Isus započe dijalog s Petrom. Tri puta ga je upitao: „Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me?“ Petar je svaki put odgovorio potvrdno. A Isus bi nakon Petrova odgovora rekao: „Pasi jagancje moje!“ Nakon Isusova trećeg pitanja, Petar se ražalostio i kroz suze odgovorio: „Gospodine, ti znaš sve. Ti znaš da te ljubim“ (Iv 21).

Petar je nakon Isusova uzašašća predvodio zajednicu u molitvi i naviještanju. Ostale su nam od njega dvije poslanice. Mučenički je stradao u Rimu za vrijeme cara Nerona oko 67. godine.

Petar je primjer pravedna i poučljiva čovjeka. Dopušta da ga oblikuje Božja dobrota i milosrđe. Primjer je kako se ispovijeda vjera. On je čovjek koji se iskreno zna kajati za svoje grijeha i propuste, što je važan primjer za suvremene ljude koji više ne žele razlikovati dobro i zlo.

ZA TEMELJ SVOGA ŽIVOTA UZIMAM TEBE, GOSPODINE

Bože, naš Oče, zahvaljujemo ti što nam neprestano iz dana u dan šalješ majku svoga sina Isusa i našu majku, koja nas neprestano poziva na molitvu. Oprosti nam što smo bili neodgovorna djeca, što nismo imali vremena za molitvu, što smo se i olako opravdavali bezbrojnim obvezama, poslovima, važnijim i potrebnijim stvarima koje su nam oduzele vrijeme. Oprosti, Oče, što nismo uviđali potrebu, važnost i dragocjenost molitve. Oprosti nam što nismo imali ljubavi u srcu prema tebi te nismo onda ni mogli imati snage odlučiti se za molitvu. Oprosti što je naše srce bilo zatvoreno za tebe te time i za ljubav i radost koju nam obećavaš. Oče, tu radost i ljubav tražili smo u materijalnim stvarima, u ljudima, u poslovima, u različitim užiticima, umjesto u tebi, oprosti nam. Zahvaljujem ti što si nam po Mariji poslao svoga Sina Isusa, koji nam je darovao spasenje. Hvala ti, Isuse, Gospodine moj i Bože moj, što si htio postati čovjeku jednak u svemu osim u grijehu. Živio si čovjekovu svakidašnjicu. Doživljavao si radosti i blagoslove, tuge i nemoći ove zemlje. I kroz sve to si prošao čineći volju Očevu, uvijek iznova si je tražio, na nju pristajao i kad je bilo pogubno za tebe, i vršio si je uvijek i u svemu. Ti si ispunio volju i plan Očev koji je imao s tvojim životom kad te poslao na zemlju. Gospodine moj, muka mojih dana je jer ne tražim i ne spoznajem Božjeg plana ni nauka, njegove volje za moj hod i poslanje na ovoj zemlji. U meni je često protivljenje što sam uopće rođen na ovoj zemlji, u ovom narodu, u ovom vremenu, s ovim spolom, sposobnostima, mogućnostima, ovakvim tijelom. Još dovoljno ne pronicem svoje mjesto i smisao svoga rođenja u tvome planu.

Danas ti želim reći: Hvala što si se rodio, što si postao čovjekom, što po tebi i moj ljudski hod ima smisla. Za temelj svoga života uzimam tebe. Oslanjam se na tebe Isuse, na koga se oslonio cijeli svemir i ljudska povijest. Ti koji si ispunio volju Očevu, blagoslovi me da se njegov plan i njegova volja za moj život posve ispune na meni. Obasjaj me svojim svjetlom i rastjeraj tamu mojih misli, moga razuma, moga duha, svega onoga što te u meni još posve ne spoznaje, ne prihvaća i ne ljubi. Neka u meni umre moja volja kako bi se tvoja volja u meni mogla ispuniti. I daj da se iz dana u dan rađam iz tvoje volje, da tvojim putem hodim i tvoj život živim. Amen.

fra Ljubo Kurtović

MEĐUGORSKE OČI

Poznata je i učestala izreka kako su oči zrcalo duše. I stvarno jest tako: Oči zrcale našu nutarnju stvarnost. Na očima, gotovo bez velika truda i posebnog poznavanja ljudske naravi, možemo iščitati stvarnost života svakog pojedinca.

U očima brata ili sestre, u očima svoga bližnjega vidimo jesmo li prihvaćeni, voljeni, zapaženi... U pogledu se ne može skrivati laž, oči uvijek daju obrise istine.

Promatrati oči hodočasnika u Međugorju poseban je doživljaj. Gledati druge oči u oči velika je tajna, ali istovremeno svima dostupna. Vjernici u Međugorju imaju, tako mi se čini, oči drukčijega sjaja. Oči u ovom svetištu nakon susreta s Bogom postaju svjetlucavi odsjaji nutrine. Nekako te oči postaju znakovi nade, topline, vjere... I premda ljudi, ponajviše i ponajčešće, dođu tužna pogleda, umorni od života, izigrani od ljudi i s lošom slikom u očima drugih, ovdje se sve mijenja. Oči, pokatkad isprane suzama, dobivaju novi sjaj, drukčiji pogled. Vjernik ovdje postaje drukčiji. I to ne samo vjernik, nego svaki namjernik koji otvori srce, oči i dušu. Hodočasnik u okrilju Kraljice Mira podiže svoje oči prema izvoru svjetla, prema Nebu koje je izvor najizvrsnijega sjaja. Hodeći na međugorska brda, prebirući kronicu, tražeći svoju stazu

do vrhunca, vjernik se uzdiže u visine i mijenja. Teško da itko ostane ravnodušan, nedodirnut, zatvoren.

Hodočasnici se u ovom svetištu već 26 godina, licem u lice, oči u oči susreću s Bogom. To se napose događa u ispovjedaonici. Tu se čovjek oprašta s prošlošću, odbacuje staroga i uzima novoga čovjeka. U ispovjedaonici vjernik ostavlja tamu i ulazi u prostor svjetla koje je vidljivo u svakom pogledu. Zato i priliči naziv: Međugorje, ispovjedaonica svijeta!

I tako se svršetku primiče 26-to međugorsko ljeto. Koraca naprijed Međugorje zajedno sa svojim plodovima i svjedoci-ma. Proljeće života, o kojem Gospa govori u poruci od 25. travnja, ovdje se osjeća kao nigdje. Stoga, bez uveličavanja, možemo reći da u Međugorju postoji samo jedno godišnje doba - proljeće. Bog ovdje uvijek sije nova zrnca koja donose stostruke plodove. A oči vjernika svojim sjajem kao da bdiju i nad međugorskim noćima i tako tjeraju mrak u očaj. Neka te oči vjernika i međugorsko duhovno proljeće i dalje potiču na život u punini na koji nas Gospa poziva. I još nešto, vidimo se oči u oči 25. lipnja, na dan kada je Majka na poseban način s nama.

fra Mario Knezović

Otajstva svjetla

STOPAMA MIRA

Koji je za nas kršten na Jordanu

KAPLJICA

Upoznao sam mnoge rijeke u životu, gazio ih, a one su me oplakivale i gušile, nisam se dao, žudio sam prema drugoj obali, besmisleno je potonuti, u virovima nestati. Gledam te, Isuse, na Jordanu kako se krstiš, htio si biti poput svih drugih, prignuti glavu, ni Ivan Krstitelj nije to odmah razumio, ne bih ni ja da mi nisu govorili o tome, još manje da danas ne stojim ovdje. Tvojim ulaskom u rijeku potekla je milost, teče ona još i danas, tu oko mene, oko nas, svi mi hodočasnici njezin smo rukavac, trudimo se stići do matice, svjetlosti se napiti. Operi nas, Bože, da možemo potpuno biti tvoji, rasvijetli nas da spoznamo kako te naviještati, učvrsti nas da ne klonemo duhom na putu, učini nas jednostavno zrakom svoje milosti. Donosim ovaj čas preda te svoju zemnu prtljagu, blagoslovi je da mi ne bude teret nego suputnik, neka preko moga bivanja poteče slap vedrine, onaj mir koji ti svojim vjernima pružaš, neka to bude i s drugima oko mene, tako rado s njima želim stvarati ujedineni svijet, doprinijeti da se čiste sve naše životne rijeke, vrate se ptice, grgoljanje vode, dječji smijeh. Ne umišljam si da ću biti neki veliki izvor, dovoljno je da budem tek kapljica na dlanu ti, zgrijat će me tada tvoja toplina i bit ću drukčiji, znat ću sve tajne i sam biti mala, zanosna tajna.

Miljenko Stojić

OVDJE SE HODOČASNIK OTVARA MILOSTI BOŽJOJ

Andrea Bianco je kao student druge godine doživio tešku prometnu nesreću. On vjeruje da je preživio zahvaljujući milosti Božjoj. Posljedica te prometne nesreće jest da je potpuno izgubio vid. Ipak, to mu ne smeta biti, kako sam kaže, oruđe u Božjim rukama. Naime, gospodin Bianco sa svojom suprugom pravi krunice koje daruje vjernicima, a već godinama s prijateljima organizira hodočašća u Međugorje.

Razgovarale Magdalena Ščepić i Jadranka Lore

Gospodine Andrea, ispričajte nam što se dogodilo pa ste izgubili vid.

Zovem se Andrea Bianco, imam 36 godina. Živim u Bolzanu, gradu na sjeveru Italije. Oženio sam se prije dvanaest godina i sa suprugom Lorom imam troje djece koja se zovu Francesco Maria, Claudio Giuseppe Maria i Giovanni Maria. Mladost sam proveo kao i najveći dio današnje mladeži, zabavljajući se i ne razmišljajući o postojanju Boga. Mislio sam: ako postoji - dobro, a ako ne postoji - u redu.

Poslije završene srednje škole upisao sam se na ekonomski fakultet. Na drugoj godini, 1991., nakon uspješno položenog ispita, odlučio sam sa zaručnicom, koja je kasnije postala moja supruga, nekoliko dana provesti u planini. Poslije odmora krenuli smo kući. Nakon nekoliko kilometara cesta je bila prava i potpuno slobodna, pred nama je vozio samo jedan kamion. Otprilike na pola pravca prestizali smo to vozilo. Za vrijeme pretjecanja kamion je neočekivano skrenuo ulijevo. Udario nas je i odbacio na deblo platana uz cestu.

Lara je izletjela kroz prednje staklo te kako nije bila teško ozlijeđena, otrčala je na cestu zaustaviti neko vozilo. Nitko nije stao, vozači bi samo usporili, zaobišli je i nastavili vožnju. Tek nakon dva sata došla je hitna pomoć. Laru su odvezli u obližnju bolnicu, a mene su helikopterom prebacili u bolnicu u Bolzanu. Reanimiran sam nakon zastoja rada srca. Budući da je bio Veliki četvrtak, nedostajalo je osoblja i našli

su se nespremni pred jednom tako teškom situacijom. Dijagnoza je glasila: fraktura lubanje, moždani edem i hematoma (koji su mi uzrokovali gnječenje očnih živaca), fraktura jabučica, nosa, nepca, brade, rebara, nagnječenje pluća, lom lijevog kuka na deset mjesta te povreda arterije. U svemu - beznadan slučaj!

U to vrijeme se smatralo da su najbolje one bolnice u kojima ima najmanje smrtnih slučajeva pa su me poslali umrijeti u drugu bolnicu. No, Gospodin je odredio drugačije.

Preživjeli ste, unatoč predviđanjima liječnika.

U Veroni, kamo sam prebačen, žurno sam podvrgnut kirurškom zahvatu. Kasnije se ispostavilo da je upravo ta ekipa bila najbolja. Nakon 20 dana kome jedini sam ja izašao živ iz te šok sobe.

Na pitanje mojih roditelja o izgledima za preživljavanje, liječnici su odgovorili: "Ne znamo. Obično se ne preživi udes takve vrste." Nakon toga sam bio podvrgnut brojnim operativnim zahvatima i svi su uspjeli mnogo bolje nego što su liječnici predviđeli. Nisu mogli shvatiti što se događa jer nisu bili vjernici.

Obilazio me je jedan svećenik, karmelićanin, otac Giovanni koji mi je uvijek govorio: "Blago tebi jer imaš križ", a ja sam mislio: "Ako hoćeš, zamijenit ćemo se". Na kraju sam shvatio da je on bio u pravu.

U međuvremenu su nam se približili članovi jedne molitvene skupine. Prihvatili

li smo ih ne zbog uvjerenja, nego zato jer nismo znali kako ih odbiti. Polako smo se s njima počeli sve češće susretati. Nakon nekoliko mjeseci Lara i ja smo osjetili potrebu da se ispovjedimo. Kad smo ušli u crkvu, ususret nam je došao upravo otac Giovanni. Tako je započeo naš vjerski hod koji me je odveo do sakramenta krizme jer nisam bio krizman.

Otišao smo u Boston, SAD, gdje se nalazi najpoznatija bolnica za vid i sluh. Nalaz je glasio: Medicina je u slučaju moje sljepoće nemoćna.

Vrativši se iz Amerike, rekao sam Lari: "Život s invalidom je težak. Razmisli što ćeš učiniti, poštovat ću tvoju odluku." Odgovorila je: "Ne trebam razmišljati, već sam odlučila!" Nakon tri godine, prebrodivši tisuće problema, konačno smo ostvarili naš san - vjenčali smo se, a nakon dvije godine, učeći u slobodno vrijeme između jedne i druge klinike, Lara je diplomirala. Zajednički smo odlučili da će ostati u kući da bi se posvetila obitelji i djeci koju će nam Bog dati.

Što se događa poslije?

Pitali smo se kako pomoći bližnjima i, između ostaloga, našli smo dva odgovora: krunice i hodočašća.

Počelo je tako da smo jedanput u Rimu ostali preneraženi cijenom nekih krunica. Cijena je, po nama, umjesto da privlači, ljude udaljavala od molitve. "Krunica treba biti u rukama svijetu!", kazali smo toga časa. Jedna časna sestra klarisa nas je uputila gdje možemo nabaviti materijal za izradu, a druga časna sestra marcelijanka strpljivo me je učila kako praviti uzlove krunice od špage. Tako smo počeli raditi krunice i širiti ih.

Ispočetka smo mislili: "Tko će ih htjeti, možda samo gubimo vrijeme." Sada, nakon sedam godina, mogu kazati da smo napravili i podijelili 10 000 krunica. Kako je Gospodin milostiv!

Počeli ste dovoditi i hodočasnike u Međugorje?

Moram priznati da sam i sam ostao iznenađen idejom da slijepac vodi hodočašće. Iako sam prvi odgovorio na taj poziv, istina je da nam je u svemu pomagao Loris, naš dugogodišnji prijatelj. Moj zadatak je prikupiti prijave i organizirati putovanje i susrete te dati informacije a on, jer je banakar, brine za ekonomsku stranu.

Već nekoliko godina s nama radi i Mauricio koji sakuplja hodočasnike s područja Trenta, animira sv. Mise pjesmom i gita-

rom i stvara dobro ozračje u skupini.

Kao što vidite, riječ je o cijeloj ekipi, ali smo uvjereni da sve vodi Gospa. Hvala ti, Majko!

Kada ste došli prvi put?

Godinama sam čuo pričati o Međugorju. Jedni su pričali sve pozitivno, a bilo je i onih koji su o svemu govorili veoma kritički. Slušajući i jedne i druge, dugo sam ostao ravnodušan. Nakon svjedočanstva jedne naše prijateljice, supruga i ja 1998. ipak odlučujemo otputovati u to mjesto.

Bili smo uvjereni da moramo ići (kada Gospa zove osjetiš potres u srcu) ali kako to učiniti? Sreo sam prijatelja Lorisa i upitao ga: "Hoćeš li s nama u Međugorje?" "Nemam više dopusta", odgovorio je. Bio je već kraj rujna. Sutradan ga je njegov direktor pitao ide li ili ne na taj dopust!

Iza toga sretnemo prijatelja Armanda, glazbenika u orkestru, kojega također pitam: "Hoćeš li ići s nama u Međugorje?" Kazao je da nema pet slobodnih dana. Rekao sam mu da je navečer klanjanje pa neka dođe. Pitat ćemo Njega, ako je Njegova volja, naći će način da to sredi. Sutradan nas je Armando obavijestio da je pronašao tih pet slobodnih dana. Gospa je organizirala naše hodočašće i našla nam suputnike.

Dijete smo ostavili kod bake i krenuli.

U Međugorju smo ostali nekoliko dana u molitvi, ali razočaranje je bilo veliko: «Svi govore o Međugorju, ali zašto? Zar je to to?»

Ali Gospa je stavila cijeli niz darova u naše duhovne kofere i kad smo se vratili kući, oslobodivši se umora i znatiželje, otkrili smo ih. Zapravo smo ih otkrivali malo po malo. Nakon toga uslijedila su mnoga putovanja. Tijekom tih putovanja upoznao sam i zavolio Gospine poruke.

U međuvremenu smo pročitali dosta knjiga o ukazanjima Kraljice Mira, tako da smo se dobro informirali o povijesnim događajima prvih dana.

Godine 2003., uvažavajući sugestije raznih osoba, rodila se želja da organiziramo hodočašća na drukčiji način. Organizirali smo mali autobus za 17 osoba na način da se stvori obiteljsko ozračje. Ono što nam se čini bitnim nije samo dovesti hodočasnike na određište, nego napraviti kršćansko ozračje, koje će pomoći srcima da se otvore i da ih gospodin dodirne. Osim što molimo, također i svjedočimo o događajima te gledamo videofilm.

Na našim smo hodočašćima uveli i predavanja iz katoličkog vjeronauka jer, naža-

lost, mnogi ne poznaju istine naše vjere, pa ne mogu ni shvatiti njezinu ljepotu. Do sada nam je Gospodin dao milost da uvijek imamo barem jednog svećenika kao duhovnu pomoć skupini, da se u svakom trenutku možemo približiti njegovom milosrđu. Kako je dobar Gospodin!

Kako se osjećate kada dođete u Međugorje?

U Međugorje dolazimo izmoreni od putovanja. Pokatkad nam se događa da i ne znamo što tražimo, što nam je potrebno. Takvih u ovom mjestu ima sa svih strana svijeta, umornijih i iscrpljenijih od nas. No, dolaskom, kao da svaki teret spada s naših srdaca. U Međugorju se hodočasnik, to je moje iskustvo, ali i iskustva mnogih s kojima sam dolazio, otvara milosti Božjoj. Tako se pogotovu osjećamo kad vidimo domaće vjernike na Misi, na klanjanju Presvetom, na Brdu ukazanja i Križevcu. U njemu uvijek nanovo otkrivamo svijet molitve, živu putujuću Crkvu.

Nažalost, kod kuće smo navikli na jednu umornu Crkvu, a ovdje naprotiv doživljavamo živu Crkvu, mladu Crkvu. Njezina pluća dišu s oba krila i to punim dahom. Ovdje se obnavljamo mi umorni vjernici. Važno je kazati i to da nas ne impresioniraju vanjski znakovi, nego dugi redovi pred ispovjedaonicama, osobe koje ne prestaju plakati pod dojmom milosti ili duhovnih ozdravljenja.

Ovdje doživljavamo iskustvo neba, bezgranično milosrđe naše nebeske Majke. Ona je zaista živa i svaki dan nazočna.

Nimalo ne iznenađuje kad na povratku doma na licima hodočasnika vidimo posve drugo raspoloženje nego kad su polazili na put. Vraćamo se preporođeni, obnovljeni, drukčiji, spremni opet ići na to mjesto milosti.

Kao mladić doživjeli ste tešku prometnu nesreću i proživjeli velike kušnje. Što biste poručili mladima?

Ne želim mladima držati predavanja, nisam prikladna osoba za takvo nešto. Mogu im reći da sam kao i oni u svome životu doživljavao nesigurnost, tragao za slobodom, imao želju za jakim iskustvom.

Ipak, pogledajte, svijet vas zove i privlači, ali na kraju, što vam nudi i što vam ostavlja? Zaustavite se na trenutak i dajte barem jednu priliku našoj majci Gospi: Dodite u Međugorje otvorena srca i svaku svoju želju, svaku sumnju, svaku gorčinu stavite u ruke nebeske Majke. Siguran sam da ćete osjetiti njezin nježni, milosrdni zagrljaj koji će vam dati pravi mir, mir koji traži svako srce.

Samo tako ćete iskusiti neizmjernu radost koja ispunjava srce, koja čini da ono kuca. Na taj se način uči cijeniti veliki Božji dar, dar života.

IZGRADNJA NOVE ŽUPNE CRKVE (3.)

fra Robert Jolić

Nakon tri i pol desetljeća od početka gradnje, nova je župna crkva blagoslovljena 19. siječnja 1969. Do toga dana, osim financijskih sredstava, župljani su u gradnju uložili dvije tisuće dnevnica. Tim danom župljanima je pao veliki kamen sa srca - više se nisu morali brinuti gdje će ići na Misu: u staru crkvu nisu mogli zbog dotrajalosti, a u kapelicu župnog ureda nisu mogli jer je premalena.

Dovršenje zvonika

Na crkvi je i nakon blagoslova valjalo još puno raditi: zvonici nisu bili dovršeni, a uređenje ponutrice nije niti započelo. Zanimljivo je da su u travnju 1969. opet započeti pregovori s «Novogradnjom» da dovrši izgradnju zvonika i platoa ispred crkve. Ovaj put razlog da državno poduzeće gradi nije bila nesloga župljana, nego nedostatak radne snage! Naime, već od sredine 1960-ih i iz ovoga kraja ljudi počinju masovno ići na privremeni rad u zapadne zemlje. Mnogi su tamo i ostali zauvijek. Ipak su župljani, kao i dotada, kao pomoćni radnici sudjelovali u izgradnji svoje crkve. Do kraja lipnja dovršena je izgradnja obaju zvonika te je izliven betonski plato ispred crkve. Nakon toga je zvono iz dvorišta stare crkve preneseno u novu crkvu. Radovima je rukovodio fra Hadrijan Sivrić, poznati graditelj i ondašnji ekonom Provincije. U srpnju 1969. postavljen je gromobran na crkvu. U kolovozu su završeni građevni radovi na zvoncima i na pročelju crkve, a do 16. rujna 1969. «Novogradnja» je i službeno dovršila sve pogođene radove na crkvi. Naknadno su, u lipnju 1974., postavljene piramide ili šiljci na zvoncima koji su onda prekriveni bakrom.

Uređenje ponutrice crkve

Nakon stanke od gotovo godinu i pol dana, «Novogradnja» je nastavila radove na uređenju ponutrice. Radovi su započeli 9. veljače, a dovršeni 27. svibnja 1971. Nabačene su žbukom sve unutarnje plohe, a istodobno su vanjski zidovi fugirani. U prosincu 1971. uvedena je električna rasvjeta u crkvu, i to podzemnim kablovima, a 16. veljače 1972. postavljena je i rasvjeta ispred crkve. Krajem listopada 1972. uvedeno je ozvučenje u crkvu. Planove za unutarnje uređenje crkve radili su umjet-

... Tako uređena crkva je čekala na velike događaje koji su uslijedili samo godinu dana nakon konačnog uređenja crkve: u lipnju 1981. šestero djece iz Bijakovića počelo je tvrditi da svakoga dana viđaju Gospu koja im se predstavila kao Kraljica mira.

nik Ante Starčević i arhitekt fra Pio Nuić, počev od ožujka 1973. U prosincu 1973. dovršeno je bojenje crkve, a u travnju 1974. postavljen je novi put križa u crkvi. Tako je fra Radovan Petrović, međugorski župnik od 1966. do 1974. uspješno dovršio svoju zadaću: ujediniti župljane i dovršiti izgradnju župne crkve, nakon prekida od više desetljeća.

Radovi na uređenju ponutrice crkve nastavljeni su i nakon njegova odlaska sa župe, pod palicom novoga župnika fra Luke Sušca (1974.-80.). Tako su u rujnu 1976. počeli radovi na popločavanju crkve. Bilo je problema s isporukom pločica koje je nabavljao Jadran-kamen iz Splita. Stoga je fra Luka s kapelanom fra Jozom Jolićem išao čak u Selca na otok Brač gdje se kamen proizvodio, kako bi ih potaknuli na ubrzanje isporuke. U prosincu 1976. došli su majstori iz Splita te počeli s popločavanjem crkve. Drugi kamion s pločicama stigao je 11. siječnja 1977., a u njemu je bila i oltarska ploča teška oko 650 kg. Krajem siječnja nabavljene su i pločice za dvije sakristije u crkvi, a u travnju je postavljen novi oltar u crkvi. U travnju sljedeće (1978.) godine umjetnik Starčević donio je tabernakul, kupolu za krstionicu, postolje za uskrсну svijetlu i oltarski križ, sve njegovo umjetničko djelo te je to postavljeno na predviđena mjesta u crkvi. U srpnju 1978., nakon što je potpuno uređen tabernakul, «crkva je dobila svoj pravi nutarnji oblik». Valjalo je još postaviti klupe. Prikupljanje novca za klupe u crkvi započelo je u siječnju 1980., a klupe je – prema planu koji je iz Amerike poslao fra Zoran Ostojić, izradio župljanin Ivan Čilić Križanov. Postavljene su u srpnju 1980.

Tako uređena crkva je čekala na velike događaje koji su uslijedili samo godinu dana nakon konačnog uređenja crkve: u lipnju 1981. šestero djece iz Bijakovića počelo je tvrditi da svakoga dana viđaju Gospu koja im se predstavila kao Kraljica Mira.

<< nastavak sa str. 19

ljepote, odgovornosti, strpljenja te sigurnosti. Radeći na Kristovu liku tiho sam ga molio da mi pomogne da ne pogriješim. Nakon završetka lika osjetio bih duboku zahvalnost prema Njemu, dobio novu snagu i nošen krilima nadahnuća išao dalje. To se ponavljalo sa svakim otajstvom. Bilo je i kušnja, od onih običnih koje nameće život, do nadnaravnih. Pomoglo je svakodnevno utjecanje Presvetom Trojstvu i Gospi, našoj presvetoj Majci.

Kad smo se počeli pripremati postaviti završene mozaike, i pored svih pohvala onih koji su pratili rad, počeo sam osjećati nesigurnost i laganu sumnju. Pitao sam se kako će hodočasnici prihvatiti moj rad, moja nastojanja... Radio sam na slavu Božju, ali su mozaici ipak rađeni da hodočasnici mogu imati potpuniji molitveni program u Međugorju.

Ubrzo su, s prvim susretom hodočasnika i mozaika, bolje reći susreta hodočasnika s Kristom prikazanim na mozaicima, neizvjesnost i sumnja nestali. Osjetivši da su reakcije iskrene i pozitivne, pomislio sam: «Bože, hvala Ti i slava». Poslije završenih slika često pomislim kako su nastale ne mojom moći i sposobnošću, već po-

sredovanjem samoga Stvoritelja. Svakom bi umjetniku bila čast raditi za Međugorje. Zahvalan sam što sam dobio priliku raditi otajstva svjetla.

Što vama, vjerniku i umjetniku, znače poruke Kraljice Mira?

Vjernik nastoji živjeti Gospine poruke i ja svakako nisam iznimka. One su opće vjerske istine na koje smo toliko navikli da ih gotovo ne primjećujemo, zbog čega nas Gospa u porukama opominje. Sve su Gospine poruke u skladu s naukom Crkve i samo ih potvrđuju ukazujući na njihovu vjerodostojnost. Gospa hoće u nama probuditi živu vjeru i osjećaj odgovornosti prema daru života koji smo dobili. Koliko nas Gospod ljubi i koliko nam je Gospa majka možemo zaključiti iz poruka. Na putu sam obraćenja i Gospine poruke mi pomažu ostati budnim - zbog toga su važne u našim životima

Međugorje je veoma važno svijetu kao putokaz kako se i na koji način možemo približiti Bogu živeći u ovom našem svijetu prepunom zavodljivosti zemaljskoga. Ako uspijemo ostvariti Međugorje u svojoj obitelji, ostvarit ćemo mir i osvijetliti putove kojima trebamo ići.

<< nastavak sa str. 31

Žrtve su najprije ubijane a potom spaljivane

U Amerikama prije 500 godina postojao je vrlo okrutan obred s ljudskim žrtvama u astečkom carstvu. Svake godine bilo je žrtvovano 20 000 do 50 000 ljudi. Uglavnom su to bili zarobljenici ili robovi, a među njima su bili žene i djeca. Pretpostavlja se da je svako peto dijete bilo žrtvovano. Vrhunac tih krvavih obreda dogodio se 1487. kod posvete novoga hrama, ukrašenog zmijama u Tenochtitlanu (sada Mexico) kada je u samo jednoj ceremoniji koja je trajala četiri dana i četiri noći astečki kralj Tlacaell, štovatelj demona, predsjedao žrtvi u kojoj je ubijeno više od 80 000 ljudi uz gromoglasni zvuk ogromnog bubnja napravljenog od zmijske kože. Guadalupska Gospa ovu je zmiju satrla 1531. godine.

Danas stara Zmija na drugi način proljeva krv i odnosi ljudske živote. Svake go-

dine se ubije na milijune nerođene djece (abortusi) za koje se zna. Iza svih tih ubojstava nerođene djece stoje pojedine vlade koje su sve to ozakonile i još k tome plaćaju ubojice. Ista su pravila žrtvovanja kao što se to činilo i Moleku, najprije ubijanje pa onda spaljivanje djece. Žena odjevena u sunce, predstavljena u slici Gospe Guadalupske, zaštitnice nerođene djece, ponovo će strti ovu Zmiju.

Molitva Gospi Guadalupskoj

Draga Gospe Guadalupska, sjeti se što si obećala skromnom Juanu Diegu, da ćeš nas uvijek gledati s tvoje predivne slike, majčinskom ljubavlju uslišati sve naše molitve i voditi nas svom predragom Sinu. Ako je Božja volja, molim te uslišaj ovu molbu.

Očenaš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

OZDRAVLJENJE

Svako putovanje ima svoj početak i kraj. Krećući na ovaj put nisam znala kamo ću stići. Imala sam samo mrvicu vjere, bakinu staru krunicu i ranjenu dušu. A moje srce, ono je bilo zaleđeno.

I tako, slaba, izranjena, nesretna, krenula sam na put. I on traje, traje, voljela bih zauvijek.

... Kao da je jučer bilo, tako dobro pamtim travanj 2004., moje prvo putovanje u Međugorje, u hercegovački krš odakle i sama vučem neke korijene. Zemlja me zove, Gospa me čeka. Otamo se ljudi vraćaju obnovljeni, radosni, s nekim posebnim sjajem u očima. Idem i ja, moram. Dotakla sam dno, brak mi se raspada, dijete mi je nesretno, život mi se sveo na preživljavanje. Više ništa nije imalo smisla.

Moram poći, moram ustati, želim živjeti!

Toliko toga treba biti drukčije. Moji roditelji nisu vjenčani u Crkvi, želim da se moja obitelj obrati, molim za obraćenje svoje kćeri, tako bih sve njih htjela okupiti oko Gospe...

Krenula sam sama, hodočasnički. Puno sam slušala i čitala o Međugorju, činilo mi se kao da dolazim doma, mami koja me čeka na pragu kuće. Mogu joj se obratiti kao jadno, bolesno dijete koje treba utjehu i zaštitu.

Međugorje... Duša mi je zatreperila na dolasku. Evo me, dobri Isuse, dolazim k tebi i tvojoj majci, pomozite mi.

Otvorila sam dušu na ispovijedi, mislila sam da sam sve suze isplakala već prije, ali one su opet i stalno tekle. Kako sam molila, tako su navirale nove riječi, ali one nisu ni trebale. Moja Majka je sve znala, njezin je Sin doticao svaku moju ranu, svaku bol i mržnju, nemoć da oprostim. Više nisam bila ista, ali još nisam shvaćala smisao. Na klanjanju Presvetom kao da je neka ruka dotaknula moje rame i morala sam kleknuti. Osjećala sam toplinu i ljubav u svom srcu. Odjednom sam pomislila: Isuse, hvala ti! Toliko mi je lijepo u srcu da bih mogla i umrijeti za te!

I prije povratka u Zagreb brat me je obavijestio da su roditelji odredili nadnevak crkvenog vjenčanja! Tata, koji je to odgađao četrdeset godina, sada se želi vjenčati u Crkvi.

Sljedeći dolazak u Međugorje - sa mnom je i mama. Invalid, sa štakama, penje se na Brdo ukazanja... A treći put sa mnom je moj brat, obraćenik koji sada često moli krunicu!

A moj zadnji dolazak u Međugorje - došli smo moja obitelj i ja!

Gospa, hvala ti!

Bože, hvala ti! Klanjam ti se radosna srca!

Na zadnjem sam hodočašću zavjetovala jedanput godišnje s obitelji dolaziti Kraljici Mira, zahvaliti joj za tolike izmoljene milosti i obraćenja u mojoj obitelji.

Lidija Posavec, Zagreb

MOJ EMAUS

Ponekad,
na raskrižju putova,
stojim.

Krist na križu
počiva.
Mrtav.

U Emaus krećem
polako.
Prema Njemu pogled
se bojim
dići.

No On je odlučio
k meni prići.

I shvatim! Živ je!
Nastani se u mojoj
nutrini.

Zapjevam ALELUJA!

Ispred mene Emaus,
cesta daleka.

Više ne tugujem
na raskrižju puta,
jer On me uvijek
strpljivo čeka.

Dragica Vasilj, Bjelovar

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj
Crkvi čitajte u novom
mjesečniku - Glasniku mira.
Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik
Informativnog centra "Mir"
Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,
pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:
30 KM/120 Kn

RADIOPOSTAJA
MIR
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivaničgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE

Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Križni put uz Križevac
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 19 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

9 771840 141000